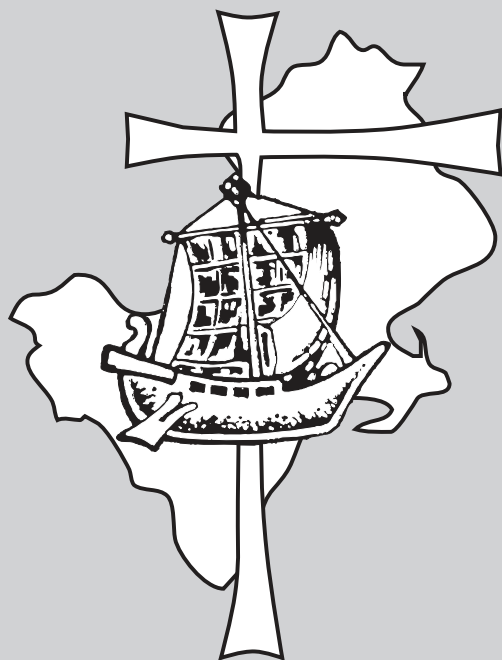
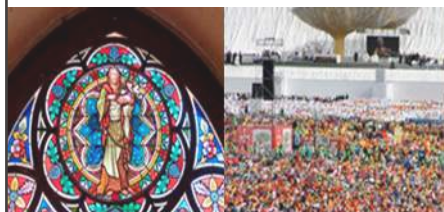

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

GENER 2021

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

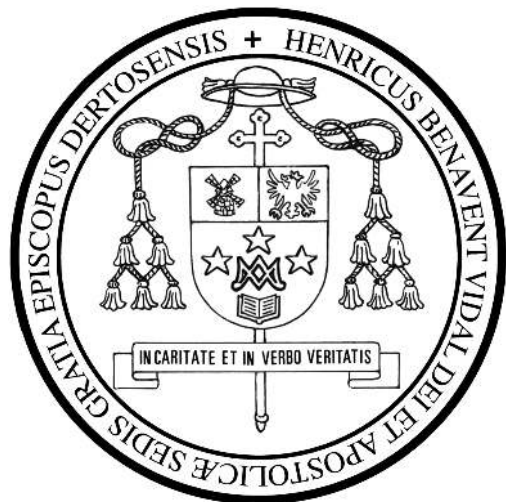
**Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.**

www.gis.cat

**C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa**

**Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat**

Butletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLXI - TOM CXXXIV

Gener 2021

Núm. 1

Sr. Bisbe

**Carta del Sr. Obispo
sobre la Catequesis y Primera Comuni3n**

Preparamos bien el camino al Se1or

Queridos presbiteros, d1aconos, catequistas, ni1os y ni1as que os est1ais preparando para recibir por primera vez a Jes1s en el sacramento de la Eucarist1a, padres y madres. Hermanos todos en el Se1or:

Vivimos momentos dif1ciles en todos los sentidos, debido a la pandemia que desde hace un a1o nos impide hacer vida normal y programar el futuro. Esto est1 afectando tambi3n a la preparaci3n de quienes a final de curso deber1ais recibir la primera Comuni3n. El confinamiento que empez3 el pasado mes de marzo os impidi3 acabar el curso con normalidad, y a1n no hemos podido empezar la catequesis con la regularidad que todos dese1r1amos.

Recibir al Se1or en la Eucarist1a por primera vez es un momento importante en la vida de un cristiano. Todos recordamos el d1a de nuestra primera Comuni3n como un encuentro con Cristo que nos ha marcado para siempre. Por lo tanto, hemos de prepararnos de la mejor manera posible para vivir este acontecimiento con autenticidad, siendo conscientes de lo que significa y disponi3ndonos espiritualmente para acoger al Se1or. El tiempo de catequesis os ayudar1 a prepararle el camino para que entre en vuestro coraz3n.

Dada la situaci3n excepcional que estamos viviendo, debemos garantizar unos m1nimos comunes en toda nuestra di3cesis. Esto nos permitir1 renovar la conciencia de pertenecer a la misma familia de fe y crecer en comuni3n diocesana. Desear1a que estos criterios, que considero los m1nimos necesarios para vuestra preparaci3n,

fueran respetados en todas las parroquias de la diócesis, y que todos colaboréis en la medida de vuestras posibilidades. En mi carta pastoral *Creer y esperar en Dios en momentos de incertidumbre* animaba a las familias cristianas “a convertir vuestras casas en hogares de fe y vuestras familias en pequeñas comunidades cristianas”. Especialmente quienes tenéis hijos en la catequesis, habéis de colaborar más en su proceso de iniciación cristiana y, por lo tanto, en su preparación catequética.

Por todo esto, **establezco que:**

1.- Quienes recibirán la primera Comunión deben haber memorizado las **oraciones básicas del cristiano**. Además de la Señal de la Cruz y santiguarse, también deberían aprender las oraciones del *Padrenuestro*, el *Avemaría*, el *Gloria* y, en la medida de lo posible, alguna para bendecir la mesa, así como para empezar el día y acabarlo, antes de ir a dormir. Estas oraciones se pueden encontrar tanto en el Catecismo *Jesús es el Señor* (pp. 155 – 156) como en el segundo cuaderno de actividades (pp. 80 - 81 y 84 - 85). Para una mejor interiorización pido a los padres que acompañéis a vuestros hijos en la oración.

2.- Hay que intentar que estos niños y niñas que van a acercarse a recibir a Jesús en la Comunión tengan la experiencia de una **vida eclesial y sacramental básica**. Se invitará a la participación en la Eucaristía dominical y a la debida preparación al Sacramento de la Penitencia. Se propone convocarlos al empezar la Cuaresma y, de este modo, semana tras semana recorrerán con toda la Iglesia el camino hacia la Pascua, escucharán la Palabra de Dios y se sentirán acompañados por la comunidad parroquial. Esto les permitirá familiarizarse con la celebración de la Eucaristía y aprender las otras oraciones que forman parte de lo ordinario de la Misa: la *Confesión general*, el himno *Gloria a Dios en el cielo* y el *Credo*. Por supuesto, organizado de manera que se respeten las normas sanitarias de aforo.

3.- Se debe asegurar que los pequeños **comprendan algunos temas fundamentales** del Catecismo *Jesús es el Señor*. Especialmente que tengan una idea adecuada de Dios Padre, que sepan quién es Jesús, y que conozcan los sacramentos de la Iglesia y los mandamientos de la ley de Dios.

a) Primer bloque: ¿Quién es Jesús?

- **Tema 11 del Catecismo:** Jesús es Dios y hombre verdadero (pp. 38 - 39). Para asimilar los contenidos se puede realizar lo que se propone en el primer cuaderno de actividades (pp 48 - 49).
- **Tema 18 del Catecismo:** Jesús pasa por el mundo haciendo el bien (pp. 56 - 57). Complementarlo con el segundo cuaderno de actividades (pp. 72 -73).
- **Temas 20 y 21 del Catecismo:** Jesús murió y resucitó por nosotros (pp. 64 – 67)
Complementarlo con el primer cuaderno de actividades (pp. 68 - 75)

b) Segundo bloque: ¿Qué nos enseña Jesús?

- **Tema 23 del Catecismo:** Jesucristo nos revela la vida íntima de Dios (pp.70 - 71). Complementarlo con el segundo cuaderno de actividades (pp. 36 - 37).
- **Tema 31 del Catecismo:** Jesucristo nos enseña a amar a Dios sobre todas las cosas (pp. 94 - 95). Complementarlo con el segundo cuaderno de actividades (pp. 20 – 21).
- **Tema 33 del Catecismo:** Jesucristo nos enseña a amar a los demás como hermanos (pp. 98 - 99). Complementarlo con el segundo cuaderno de actividades (pp. 26 - 27).

c) Tercer bloque: En los sacramentos recibimos la vida nueva de Cristo

- **Tema 28 del Catecismo:** por el Bautismo nacemos en la vida nueva (pp. 88 - 89). Complementarlo con el segundo cuaderno de actividades (pp. 44 - 45).
- **Tema 35 del Catecismo:** a veces nos alejamos del amor de Dios (pp. 106 - 107). Complementarlo con el segundo cuaderno de actividades (pp. 52 - 53)
- **Tema 36 del Catecismo:** Jesús nos trae el perdón de Dios Padre (pp. 108 - 109). Complementarlo con el segundo cuaderno de actividades (pp. 54 - 55).

Este sería el momento de la primera celebración del sacramento de la Penitencia

Los temas siguientes son importantes porque, una vez reconciliados con Dios, los niños y niñas se disponen a recibir al Señor. Han de ser conscientes de que Jesús está en el sacramento de la Eucaristía y que el domingo es la fiesta de los cristianos y, por eso, la fiesta de la fe. Si han asistido a las celebraciones estos temas les pueden resultar familiares para comprender lo que han vivido.

- **Temas 38 y 39 del Catecismo:** celebramos el día del Señor reuniéndonos alrededor de la mesa de la Eucaristía y escuchando su palabra (pp. 116 -119) Complementar con el segundo cuaderno de actividades (pp. 62 - 65).
- **Temas 40 y 41 del Catecismo:** Damos gracias al Padre por la entrega de Jesús y comemos el pan de la vida eterna (pp. 120 - 121). Complementarlo con el segundo cuaderno de actividades (pp. 66 - 69).

Os animo a todos a hacer un esfuerzo para poner en práctica estas indicaciones.

Tortosa, 27 de enero de 2021. Fiesta de San Enrique de Ossó, patrón de los catequistas

†Enrique Benavent Vida
Obispo de Tortosa

A les mans de Déu

(PARAULES DE VIDA – 3 gener 2021)

El passat 1 de gener vam començar un any nou. El que hem conclòs ha transcorregut per camins totalment diferents als que imaginàvem quan el vam iniciar. Hem viscut situacions i experiències totalment noves per a nosaltres. La pandèmia provocada pel COVID-19 ha trastocat molts dels nostres projectes en tots els àmbits (personal, econòmic, social, cultural, pastoral...) Això ens ha portat a iniciar el 2021 amb sentiments totalment diferents als que teníem fa un any. Segurament la sensació que predomina en l'ambient és la incertesa.

Les nostres forteses no eren tan sòlides com pensàvem i avui no aconseguim veure com serà el futur immediat ni quan recuperarem la normalitat.

La situació que travessem ens ha de portar a pensar que no som els amos de la història. Podem i devem fer plans per al futur, elaborar projectes, programar el treball i les activitats, però amb la consciència que no som els senyors de la història. Aquesta experiència col·lectiva ens està ajudant a descobrir quelcom que, encara que teòricament ho sabem, en la vida de cada dia ens resistim a admetre: la nostra fragilitat i petitesa. Si això ens porta a créixer en humilitat, en solidaritat i en proximitat entre nosaltres haurem progressat en humanitat.

La manera de relacionar-nos també s'ha vist afectada. Avui tots som conscients que hem de ser acurats per combatre l'extensió de la pandèmia. Els contactes i trobades entre amics i familiars s'han reduït dràsticament i prenem unes precaucions que fins fa uns mesos eren impensables. Sens dubte, els qui més estan patint aquesta situació són els ancians que viuen sols o en residències. A la incertesa que suposa el perill de contagi s'uneix el pes de la soledat. Fem el possible perquè els arribe la nostra proximitat i afecte.

La vida eclesial i pastoral també s'ha vist afectada. Des del mes de març la majoria de les activitats programades en les parròquies i en la diòcesi no s'han pogut realitzar amb normalitat. Fem el que podem d'acord amb les orientacions de les autoritats sanitàries. Les celebracions dels sagraments, la catequesi, les reunions dels diferents grups, la participació en l'Eucaristia dominical... s'han hagut d'anar adaptant a l'evolució de la situació sanitària. Aquest pot ser un bon moment per a descobrir la fortalesa de la nostra fe i del nostre compromís eclesial. Una fe sòlida no depèn de les circumstàncies externes, sinó que naix d'una certesa interior que té aquell que està arrelat en Crist. Aquesta pot ser una ocasió perquè cadascú analitzem si la nostra fe és com una casa edificada sobre sorra, que s'esfondra en el moment de la tempesta, o, per contra, és un edifici recolzat en la roca ferma que és Crist, que roman en peu malgrat la pluja, el vent o les tempestes que sovint la sacsegen.

En tot cas, l'experiència que estem travessant i el que hem viscut, ens ha de recordar en aquest inici d'any que som a les mans de Déu i que no podem perdre l'esperança.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Jornada mundial de la pau (*PARAULES DE VIDA – 10 gener 2021*)

El passat 1 de gener vam celebrar la Jornada mundial de la pau. La pau no és únicament l'absència de guerres i conflictes, sinó un concepte positiu: expressa el desig que hi ha en tot ésser humà d'aconseguir la felicitat vivint una harmonia positiva amb els altres, amb la naturalesa i amb Déu. En la Sagrada Escripura constitueix la màxima expressió dels béns que Déu regala a la humanitat en la persona del Messies, que és designat com a “príncep de la pau”. En els salms s'expressa l'anhel que “el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau”.

La història de la humanitat ens mostra també que aquest anhel mai s'arriba a viure plenament en el nostre món, que els conflictes reapareixen constantment i que la humanitat ha de cultivar i educar-se en aquelles actituds que construeixen la pau entre les persones i entre els pobles. El camí cap a la pau no és fruit únicament d'acords polítics entre els poderosos, sinó que naixerà d'un cor renovat a imatge del cor de Déu, Pare i Creador. Es tracta d'un vertader camí espiritual que estem cridats a recórrer junts els éssers humans. Només així arribarem a una pau duradora.

El missatge que el papa Francesc ens dirigeix enguany convida a fomentar una “cultura de la cura com a camí de pau”. Cuidar d'algué o d'algo és més que procurar que no li oïrrega res dolent; consisteix a intentar que tingui tot el necessari per a una vida digna. És quelcom més que una preocupació pel material: suposa un compromís del cor que porta a fer per l'altra persona molt més del que estem obligats, i que pot comportar un sacrifici personal. Implica generositat i gratuïtat. En el context de l'actual pandèmia hem vist testimoniatges impressionants del que significa cuidar de l'altre, en les persones que s'han posat al servei dels malalts: investigadors, sanitaris, sacerdots que els han acompanyats espiritualment, etc... Essent així fidels al mandat de Déu que ens crida a cuidar la creació i al germà.

La cultura de la cura s'ha plasmat en la tradició espiritual cristiana en les obres de misericòrdia corporals i espirituals, que “constitueixen el nucli del servei de caritat de l'Església primitiva”. En posar-les en pràctica, la comunitat cristiana es converteix en una llar acollidora per als més fràgils i oberta a totes les necessitats humanes. Aquesta cultura ha d'inspirar tots els àmbits de la vida humana: la política ha

de cuidar del bé comú; les organitzacions socials, dels més pobres; i tots de la creació.

Si la cultura de la cura no s'orienta als més febles, s'introdueixen en la societat principis i lleis que constitueixen un autèntic perill per als més fràgils i, per tant, per a la pau, com la llei aprovada recentment al nostre país, que legalitza la eliminació de la vida humana en la fase terminal, en lloc d'afavorir la seua cura. Una societat educada en la cultura de la cura no hauria de romandre indiferent davant aquest atemptat a la pau que ens posa en perill a tots.

† Enriquer Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

**Manteniu-vos en el meu amor
i donareu molt de fruit**
(*PARAULES DE VIDA – 17 gener 2021*)

Aquestes paraules del Senyor en el discurs de comiat, que l'evangelista sant Joan ens ha transmès, inspiraran l'oració de milions de cristians de totes les esglésies i confessions durant l'octavari de pregària per la unitat dels cristians, que cada any celebrem entre els dies 18 i 25 del mes de gener. Al llarg d'aquests dies escoltarem diferents paraules del Senyor que ens centraran en les actituds espirituals que ens permeten créixer en l'amor. Ell ens ha elegit perquè estiguem amb Ell com Ell està en nosaltres i per a oferir-nos la seua amistat; el seu amor és el criteri i la mesura de l'amor que ha de regnar entre nosaltres; és la seua paraula la que neteja, transforma el cor i el capacita per estimar; la vida que Crist, que és el cep, ens comunica a nosaltres, que som els sarments, es manifesta en el fruit que Ell espera i que no és altre que l'amor. Si ens mantenim units a Ell creixerà el testimoniatge de l'amor i de la solidaritat amb tots els homes. I això ens portarà a una alegria plena.

En aquestes paraules se'ns traça un autèntic camí per a l'ecumenisme. És escoltant junts la Paraula i sentint-nos deixebles de Jesucrist, com superarem els prejudicis sorgits després de segles de divisions, i creixerem en coneixement i estima els uns pels altres. Certament aquesta estima mútua no és la realització plena de la unitat, però sí una condició necessària per a ella, i perquè els diàlegs

teològics i doctrinals, que han d'estar guiats pel desig d'arribar a interpretar la Paraula de Déu amb el mateix Esperit amb el qual va ser escrita, ens vagin conduint a una unitat cada vegada més visible.

Durant aquests dies estem cridats a reconèixer que, si bé la plena unitat volguda per Crist per a tots els seus deixebles encara no és una realitat, compartim molts dels mitjans volguts pel Senyor perquè la seua salvació arribe a tots els homes, transforme el seu cor i el Regne de Déu es faci present entre nosaltres: la Paraula de Déu que junts escoltem i que constantment ens crida a la conversió; el sagrament del Baptisme pel qual som incorporats a Crist; la vocació de servei als més pobres i necessitats del nostre món... Realitats que fan possible que els béns de la gràcia i la salvació es troben en cristians de totes les esglésies i confessions. En totes hi ha autèntics fruits de vida cristiana. Junts ens hem d'alegrar pel do immens que compartim: haver conegut Crist i estimar-lo; i ens animem els uns als altres a romandre en el seu amor.

Aquesta setmana és, abans de res, d'oració, perquè la unitat que tots desitgem no és obra humana, sinó un do de Déu. L'oració no és quelcom al que acudim perquè no trobem els camins que ens porten a la unitat, sinó que constitueix el mitjà indicat per Crist per aconseguir-la. Ell mateix la va demanar al Pare durant l'última cena. Per això quan orem compartim els seus mateixos sentiments, ens unim a la seua pregària i la fem nostra. La fe que ens uneix a Jesucrist ens porta a unir-nos també a la seua oració. Si a més d'escoltar junts la seua Paraula, compartim els seus sentiments i oració, la unió entre nosaltres es farà més forta.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Acollir la Paraula
(PARAULES DE VIDA – 24 gener 2021)

La celebració del Diumenge de la Paraula de Déu constitueix una ocasió perquè ens preguntem sobre el lloc que aquesta ha d'ocupar en la vida de l'Església i en la nostra com a deixebles del Senyor.

Vivim moments en els quals experimentem dificultats serioses per a l'evangelització; en els que, fins i tot a l'interior de l'Església, es dona prioritat al fer sobre el creure, amb el que el testimoniatge cristià pot perdre profunditat espiritual. En aquesta situació hem de preguntar-nos quina resposta estem cridats a donar per buscar camins per evangelitzar el nostre món i alimentar la nostra fe, de manera que la vida cristiana no es converteixi en un mer activisme. La resposta a aquesta inquietud passa per redescobrir la Paraula de Déu com aliment de la nostra vida cristiana i fonament de la missió evangelitzadora de l'Església, ja que els cristians no hem d'oblidar que no ens prediquem a nosaltres mateixos, sinó a Jesucrist.

La intuïció del papa Francesc en instituir aquesta jornada naix d'una convicció: només si la Paraula de Déu ocupa el lloc que li correspon en la vida i la missió de l'Església podrà ser eficaç l'anunci de l'Evangelí. No pot haver-hi autèntica evangelització si la substituïm per paraules nostres. Les nostres paraules, idees i mètodes pastorals han d'estar al seu servei i transparentar-la. Quan tot això la oculta i la substitueix, s'afebleix la vida eclesial i no aconseguim transmetre la fe de manera que es formen autèntics subjectes cristians, i l'evangelització no produeix fruits.

La Paraula de Déu no pretén únicament informar o ensenyar; va dirigida al cor i té força per transformar-lo. La reacció dels deixebles d'Emaús, quan després de reconèixer al Senyor en la fracció del pa recorden la conversa amb Ell durant el camí, ens pot ajudar a comprendre la seua eficàcia transformadora: "No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?" (Lc 24 32). Per això en ella trobem diferents tons. En la segona carta a Timoteu llegim: "Tota l'Escriptura inspirada per Déu és útil per a ensenyar, convèncer, persuadir, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu siga madur, sempre a punt per a tota obra bona" (2Tim 3, 16-17). De fet, quan ens acostem a la Sagrada Escriptura descobrim una Paraula que, en determinats moments instrueix, en altres adverteix, en altres exhorta, en altres consola o anima.

Quan ens situem davant l'Escriptura ens hem de fer dues preguntes: Què diu la Paraula de Déu? La inquietud per trobar la resposta a aquest interrogant ens portarà a aprofundir en el seu estudi, sempre profitós per a la fe, i ens deslliurarà d'interpretacions arbitràries. La segona pregunta és: Què em diu? Aquesta ens ha de portar a obrir el cor perquè la Paraula siga per a mi esperit i vida; i a

posar-nos a la seua escolta en actitud orant, per a què el que el Senyor vol realitzar en nosaltres siga una realitat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Jornada de la vida consagrada
(*PARAULES DE VIDA – 31 gener 2021*)

El dia dos de febrer, festa de la Presentació del Senyor, celebrarem la Jornada de la Vida Consagrada. La llei jueva establia que tot primogènit havia de ser consagrat a Déu. En presentar-ho en el temple, Maria i Josep, que saben que Jesús és el gran regal de Déu per a tota la humanitat, l'estan posant a les mans del Pare perquè realitze el seu disseny de salvació. La presentació en el temple és el reconeixement que Jesús no els pertany totalment, que ha vingut de Déu i ha de dedicar-se a la missió que Ell li ha encomanat. La consagració implica un lliurament total perquè el projecte diví sobre la humanitat vaja realitzant-se entre nosaltres. Perquè Crist s'ha entregat totalment a Déu, pot entregar-se plenament als homes.

El Papa Francesc ens ha recordat en l'encíclica *Fratelli tutti* que Déu vol que tots els que formem la gran família humana arribem a ser i a viure com a vertaders germans, perquè som fills seus, i d'aquesta manera anticipem el seu Regne en la nostra història. No obstant això, quan mirem la realitat concreta del món no podem deixar de veure les ferides que el pecat ha causat en el cor de la humanitat i que dificulten la realització d'aquest ideal també anhelat per tots els homes de bona voluntat. Sovint sembla que el desig de fraternitat és un somni que constantment es trenca: “El bé, com també l'amor, la justícia i la solidaritat, no s'aconsegueixen una vegada per sempre; han de ser conquistats cada dia” (núm. 11). Sovint tenim la sensació que en lloc d'avançar cap a la meta de la història, que és el Regne de Déu, cada vegada ens allunyem més d'ella. El Papa indica en el primer capítol de l'encíclica alguns fets que ens mostren que el nostre món està ferit: les persones són valorades per la seua utilitat; el reconeixement i la defensa dels drets humans no és igual per a tots; els pobres són els que més pateixen les conseqüències de les catàstrofes naturals; la dignitat dels migrants no és respectada; el

diàleg entre els pobles i les cultures no acaba de ser una realitat constructora de pau...

Això ens planteja un interrogant: Què és el definitiu, les ferides o les esperances? Quan contemplem la realitat que ens envolta, fàcilment podem pensar que la nostra esperança no és més que una il·lusió; que, en el fons, l'anhel de què els éssers humans visquem com una família mai es realitzarà. Però els cristians no podem deixar-nos vèncer pel descoratjament. Tenim l'obligació de ser llum d'esperança per als altres. Ho serem si sembrem llavors del Regne, si posem signes d'una vida nova.

Les persones consagrades viuen la vocació com una passió pel Regne. El seu lliurament total a Déu els permet entregar-se totalment pel Regne. El més important del seu testimoniatge no és el que fan, sinó el que anuncien. Com diu el lema de la jornada d'enguany, la vida consagrada és una "paràbola de fraternitat en un món ferit". La seua fraternitat en la fe es fa fraternitat humana, i la seua fraternitat humana arriba a ser fraternitat divina i, per això, anticipació del que Déu vol per a tota la humanitat. Sense elles, la vida de l'Església seria més pobre.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

En las manos de Dios

(PALABRAS DE VIDA – 3 enero 2021)

El pasado 1 de enero comenzamos un año nuevo. El que hemos concluido ha transcurrido por caminos totalmente distintos a los que imaginábamos cuando lo iniciamos. Hemos vivido situaciones y experiencias totalmente nuevas para nosotros. La pandemia provocada por el COVID-19 ha trastocado muchos de nuestros proyectos en todos los ámbitos (personal, económico, social, cultural, pastoral...) Esto nos ha llevado a iniciar el 2021 con sentimientos totalmente distintos a los que teníamos hace un año. Seguramente la sensación que predomina en el ambiente es la incerteza. Nuestras fortalezas no eran tan sólidas como pensábamos y hoy no alcanzamos a ver cómo será el futuro inmediato ni cuándo recuperaremos la normalidad.

La situación que atravesamos nos debe llevar a pensar que no somos los dueños de la historia. Podemos y debemos hacer planes

para el futuro, elaborar proyectos, programar el trabajo y las actividades, pero con la conciencia de que no somos los señores de la historia. Esta experiencia colectiva nos está ayudando a descubrir algo que, aunque teóricamente lo sabemos, en la vida de cada día nos resistimos a admitir: nuestra fragilidad y pequeñez. Si esto nos lleva a crecer en humildad, en solidaridad y en cercanía entre nosotros habremos progresado en humanidad.

El modo de relacionarnos también se ha visto afectado. Hoy todos somos conscientes de que hemos de ser cuidadosos para combatir la extensión de la pandemia. Los contactos y encuentros entre amigos y familiares se han reducido drásticamente y tomamos unas precauciones que hasta hace unos meses eran impensables. Sin duda alguna, quienes más están sufriendo esta situación son los ancianos que viven solos o en residencias. A la incerteza que supone el peligro de contagio se une el peso de la soledad. Hagamos lo posible para que les llegue nuestra cercanía y afecto.

La vida eclesial y pastoral también se ha visto afectada. Desde el mes de marzo la mayoría de las actividades programadas en las parroquias y en la diócesis no se han podido realizar con normalidad. Hacemos lo que podemos de acuerdo con las orientaciones de las autoridades sanitarias. Las celebraciones de los sacramentos, la catequesis, las reuniones de los distintos grupos, la participación en la Eucaristía dominical... se han tenido que ir adaptando a la evolución de la situación sanitaria. Este puede ser un buen momento para descubrir la fortaleza de nuestra fe y de nuestro compromiso eclesial. Una fe sólida no depende de las circunstancias externas, sino que nace de una certeza interior que tiene quien está arraigado en Cristo. Esta puede ser una buena ocasión para que cada uno analicemos si nuestra fe es como una casa edificada sobre arena, que se derrumba en el momento de la tempestad, o, por el contrario, es un edificio apoyado en la roca firme que es Cristo, que permanece en pie a pesar de la lluvia, el viento o las tormentas que frecuentemente la sacuden.

En todo caso, la experiencia que estamos atravesando y lo que hemos vivido, nos debe recordar en este inicio de año que estamos en las manos de Dios y que no podemos perder la esperanza.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Jornada mundial de la paz (PALABRAS DE VIDA – 10 enero 2021)

El pasado 1 de enero celebramos la Jornada mundial de la paz. La paz no es únicamente la ausencia de guerras y conflictos, sino un concepto positivo: expresa el deseo que hay en todo ser humano de alcanzar la felicidad viviendo una armonía positiva con los otros, con la naturaleza y con Dios. En la Sagrada Escritura constituye la máxima expresión de los bienes que Dios regala a la humanidad en la persona del Mesías, que es designado como “príncipe de la paz”. En los salmos se expresa el anhelo de que “en sus días florezca la justicia y la paz abunde eternamente”.

La historia de la humanidad nos muestra también que este anhelo nunca se llega a vivir plenamente en nuestro mundo, que los conflictos reaparecen constantemente y que la humanidad debe cultivar y educarse en aquellas actitudes que construyen la paz entre las personas y entre los pueblos. El camino hacia la paz no es fruto únicamente de acuerdos políticos entre los poderosos, sino que nacerá de un corazón renovado a imagen del corazón de Dios, Padre y Creador. Se trata de un verdadero camino espiritual que estamos llamados a recorrer juntos los seres humanos. Solo así llegaremos a una paz duradera.

En el mensaje que el papa Francisco nos ha dirigido este año invita a fomentar una “cultura del cuidado como camino de paz”. Cuidar de alguien o de algo es más que procurar que no le ocurra nada malo; consiste en intentar que tenga todo lo necesario para una vida digna. Es algo más que una preocupación por lo material: supone un compromiso del corazón que lleva a hacer por la otra persona mucho más de lo que estamos obligados, y que puede comportar un sacrificio personal. Implica generosidad y gratuidad. En el contexto de la actual pandemia hemos visto testimonios impresionantes de lo que significa cuidar del otro, en las personas que se han puesto al servicio de los enfermos: investigadores, personal sanitario, sacerdotes que los han acompañado espiritualmente, etc.... Siendo así fieles al mandato de Dios que nos llama a cuidar la creación i al hermano.

La cultura del cuidado se ha plasmado en la tradición espiritual cristiana en las obras de misericordia corporales y espirituales, que “constituyen el núcleo del servicio de caridad de la Iglesia primitiva”.

Al ponerlas en práctica, la comunidad cristiana se convierte en un hogar acogedor para los más frágiles y abierto a todas las necesidades humanas. Esta cultura debe inspirar todos los ámbitos de la vida humana: la política debe cuidar del bien común; las organizaciones sociales, de los más pobres; y todos de la creación.

Si la cultura del cuidado no se orienta a los más débiles, se introducen en la sociedad principios y leyes que constituyen un auténtico peligro para los más frágiles y, por tanto, para la paz, como la ley aprobada recientemente en nuestro país, que legaliza la eliminación de la vida humana en la fase terminal, en lugar de favorecer su cuidado. Una sociedad educada en la cultura del cuidado no debería permanecer indiferente ante este atentado a la paz que nos pone en peligro a todos.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

**Si permanecéis en mi amor
daréis fruto en abundancia**

(PALABRAS DE VIDA – 17 enero 2021)

Estas palabras del Señor en el discurso de despedida, que el evangelista san Juan nos ha transmitido, inspirarán la oración de millones de cristianos de todas las iglesias y confesiones durante el octavario de oración por la unidad de los cristianos, que cada año celebramos entre los días 18 y 25 del mes de enero. A lo largo de estos días escucharemos distintas palabras del Señor que nos centrarán en las actitudes espirituales que nos permiten crecer en el amor. Él nos ha elegido para que estemos con Él como Él está en nosotros y para ofrecernos su amistad; su amor es el criterio y la medida del amor que debe reinar entre nosotros; es su palabra la que limpia, transforma el corazón y lo capacita para amar; la vida que Cristo, que es la vida, nos comunica a nosotros, que somos los sarmientos, se manifiesta en el fruto que Él espera y que no es otro que el amor. Si nos mantenemos unidos a Él crecerá el testimonio del amor y de la solidaridad con todos los hombres. Y esto nos llevará a una alegría plena.

En estas palabras se nos traza un auténtico camino para el ecumenismo. Es escuchando juntos la Palabra y sintiéndonos discípulos de Jesucristo, como superaremos los prejuicios surgidos después de siglos de divisiones, y creceremos en conocimiento y estima los unos por los otros. Ciertamente esta estima mutua no es la realización plena de la unidad, pero sí una condición necesaria para ella, y para que los diálogos teológicos y doctrinales, que deben estar guiados por el deseo de llegar a interpretar la Palabra de Dios con el mismo Espíritu con el que fue escrita, nos vayan conduciendo a una unidad cada vez más visible.

Durante estos días estamos llamados a reconocer que, si bien la plena unidad querida por Cristo para todos sus discípulos todavía no es una realidad, compartimos muchos de los medios queridos por el Señor para que su salvación llegue a todos los hombres, transforme su corazón y el Reino de Dios se haga presente entre nosotros: la Palabra de Dios que juntos escuchamos y que constantemente nos llama a la conversión; el sacramento del Bautismo por el que somos incorporados a Cristo; la vocación de servicio a los más pobres y necesitados de nuestro mundo... Realidades que hacen posible que los bienes de la gracia y la salvación se encuentren en cristianos de todas las iglesias y confesiones. En todas hay auténticos frutos de vida cristiana. Juntos nos hemos de alegrar por el don inmenso que compartimos: haber conocido a Cristo y amarle; y nos animamos unos a otros a permanecer en su amor.

Esta semana es, ante todo, de oración, porque la unidad que todos deseamos no es obra humana, sino un don de Dios. La oración no es algo a lo que acudimos porque no encontramos los caminos que nos llevan a la unidad, sino que constituye el camino indicado por Cristo para alcanzarla. Él mismo la pidió al Padre durante la última cena. Por eso cuando oramos compartimos sus mismos sentimientos, nos unimos a su plegaria y la hacemos nuestra. La fe que nos une a Jesucristo nos lleva a unirnos también a su oración. Si además de escuchar juntos su Palabra, compartimos sus sentimientos y oración, la unión entre nosotros se hará más fuerte.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Acoger la Palabra (PALABRAS DE VIDA – 24 enero 2021)

La celebración del Domingo de la Palabra de Dios constituye una ocasión para que nos preguntemos sobre el lugar que ésta ha de ocupar en la vida de la Iglesia y en la nuestra como discípulos del Señor. Vivimos momentos en los que experimentamos dificultades serias para la evangelización; en los que, incluso en el interior de la Iglesia, se da prioridad al hacer sobre el creer, con lo que el testimonio cristiano puede perder profundidad espiritual. En esta situación debemos preguntarnos qué respuesta estamos llamados a dar para buscar caminos para evangelizar nuestro mundo y alimentar nuestra fe, de modo que la vida cristiana no se convierta en un mero activismo. La respuesta a esta inquietud pasa por un redescubrir la Palabra de Dios como alimento de nuestra vida cristiana y fundamento de la misión evangelizadora de la Iglesia, ya que los cristianos no debemos olvidar que no nos predicamos a nosotros mismos, sino a Jesucristo.

La intuición del papa Francisco al instituir esta jornada nace de una convicción: sólo si la palabra de Dios ocupa el lugar que le corresponde en la vida y la misión de la Iglesia podrá ser eficaz el anuncio del Evangelio. No puede haber auténtica evangelización si la sustituimos por palabras nuestras. Nuestras palabras, ideas y métodos pastorales deben estar a su servicio y transparentarla. Cuando todo esto la oculta y la sustituye, se debilita la vida eclesial y no logramos transmitir la fe de forma que se formen auténticos sujetos cristianos, y la evangelización no produce frutos.

La Palabra de Dios no pretende únicamente informar o enseñar; va dirigida al corazón y tiene fuerza para transformarlo. La reacción de los discípulos de Emaús, cuando después de reconocer al Señor en la fracción del pan recuerdan la conversación con Él durante el camino, nos puede ayudar a comprender su eficacia transformadora: “¿No estaba ardiendo nuestro corazón dentro de nosotros cuando nos hablaba en el camino y nos explicaba las escrituras?” (Lc 24 32). Por eso en ella encontramos distintos tonos. En la segunda carta a Timoteo leemos: “Toda Escritura inspirada por Dios es útil para enseñar, para persuadir, para reprender, para educar en la rectitud, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para hacer el bien” (2Tim 3, 16-17). De hecho, cuando nos acercamos a la Sagrada Escritura descubrimos una Palabra que, en determinados

momentos instruye, en otros advierte, en otros exhorta, en otros consuela o anima.

Cuando nos situamos ante la Escritura nos hemos de hacer dos preguntas: ¿Qué dice la Palabra de Dios? La inquietud por encontrar la respuesta a este interrogante nos llevará a profundizar en su estudio, siempre provechoso para la fe, y nos librará de interpretaciones arbitrarias. La segunda pregunta es: ¿Qué me dice? Esta debe llevarnos a abrir el corazón para que la Palabra sea para mí espíritu y vida; y a ponernos a su escucha en actitud orante, para que lo que el Señor quiere realizar en nosotros sea una realidad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Jornada de la vida consagrada (PALABRAS DE VIDA – 31 enero 2021)

El día dos de febrero, fiesta de la Presentación del Señor, celebraremos la Jornada de la Vida Consagrada. La ley judía establecía que todo primogénito debía ser consagrado a Dios. Al presentarlo en el Templo, María y José, que saben que Jesús es el gran regalo de Dios para toda la humanidad, lo están poniendo en las manos del Padre para que realice su designio de salvación. La presentación en el Templo es el reconocimiento de que Jesús no les pertenece totalmente, que ha venido de Dios y debe dedicarse a la misión que Él le ha encomendado. La consagración implica una entrega total para que el proyecto divino sobre la humanidad vaya realizándose entre nosotros. Porque Cristo se ha entregado totalmente a Dios, puede entregarse plenamente a los hombres.

El Papa Francisco nos ha recordado en la encíclica *Fratelli tutti* que Dios quiere que todos los que formamos la gran familia humana lleguemos a ser y a vivir como verdaderos hermanos, porque somos hijos suyos, y de este modo anticipemos su Reino en nuestra historia. Sin embargo, cuando miramos la realidad concreta del mundo no podemos dejar de ver las heridas que el pecado ha causado en el corazón de la humanidad y que dificultan la realización de este ideal también anhelado por todos los hombres de buena voluntad. A menudo parece que el deseo de fraternidad es un sueño que constantemente se rompe: “El bien, como también el amor, la

justicia y la solidaridad, no se alcanzan de una vez para siempre; han de ser conquistados cada día” (nº 11). Frecuentemente tenemos la sensación de que, en lugar de avanzar hacia la meta de la historia, que es el Reino de Dios, cada vez nos alejamos más de ella. El Papa indica en el primer capítulo de la encíclica algunos hechos que nos muestran que nuestro mundo está herido: las personas son valoradas por su utilidad; el reconocimiento y la defensa de los derechos humanos no es igual para todos; los pobres son los que más sufren las consecuencias de las catástrofes naturales; la dignidad de los migrantes no es respetada; el diálogo entre los pueblos y las culturas no acaba de ser una realidad constructora de paz...

Esto nos plantea un interrogante: ¿Qué es lo definitivo, las heridas o las esperanzas? Cuando contemplamos la realidad que nos rodea, fácilmente podemos pensar que nuestra esperanza no es más que una ilusión; que, en el fondo, el anhelo de que los seres humanos vivamos como una familia nunca se realizará. Pero los cristianos no podemos dejarnos vencer por el desánimo. Tenemos la obligación de ser una luz de esperanza para los demás. Lo seremos si sembramos semillas del Reino, si ponemos signos de una vida nueva.

Las personas consagradas viven la vocación como una pasión por el Reino. La entrega total a Dios les permite entregarse totalmente por el Reino. Lo más importante de su testimonio no es lo que hacen, sino lo que anuncian. Como dice el lema de la jornada de este año, la vida consagrada es una “parábola de fraternidad en un mundo herido”. Su fraternidad en la fe se hace fraternidad humana, y su fraternidad humana llega a ser fraternidad divina y, por ello, anticipación de lo que Dios quiere para toda la humanidad. Sin ellas, la vida de la Iglesia sería más pobre.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

**Activitats
de l'Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent i Vidal,
bisbe de Tortosa**

- 7-8.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria diocesana.
- 8.- Presideix la reunió telemàtica del Consell de Presbiteri.
- 11-13.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.

- 14.- València: visita als seminaristes diocesans que resideixen al Reial Col·legi Seminari *Sant Joan de Ribera*.
- 18-22.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 21.- Presideix la reunió telemàtica d'arxiprestes diocesans.
Tarragona, Catedral Metropolitana i Primada: concelebra en l'Eucaristia amb motiu del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense.
- 26-29.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 29.- Temple de la Reparació, Tortosa: presideix l'Eucaristia en la festivitat del Beat tortosí Manuel Domingo i Sol.

Secretaria General

Disposicions a recordar Any 2021

A) Disposicions Generals

1. Codi de Dret Canònic.

Als despatxos parroquials assenyalats ha d'haver-hi sempre a mà un exemplar del Codi de Dret Canònic.

2. Butlletí oficial del bisbat.

És l'òrgan oficial de la Diòcesi, que publica els documents i intervencions del Bisbe en la seva funció de Magisteri, els decrets o disposicions referents a l'acció pastoral, de govern i administració, i els comunicats de la Santa Seu, Conferència Episcopal Espanyola, Tarraconense, i legislació civil, que afecten a la vida de la comunitat eclesial diocesana.

Estan obligats a rebre'l, i després enquadrar-lo, la Catedral, el Seminari, les Parròquies assenyalades i les Comunitats Religioses. El preu de la subscripció per al present any 2020 és de 45 euros. Es recomana la subscripció a tots els sacerdots, rectors, vicaris parroquials, capellans, etc. Els exemplars de cada any, un cop enquadrats, es guardaran als arxius corresponents.

El Butlletí està obert a publicar en les seves pàgines les informacions, cròniques, notícies d'interès general o particular, relacionades amb els arxiprestats, parròquies, comunitats religioses, associacions, etc. sempre que s'enviïn al director del Butlletí amb temps suficient.

3. Relatio: De statu Dioecesis Dertosensis

Els rectors de les parròquies han d'enviar al Bisbat el full "*De statu Dioecesis Dertosensis*" en el que s'informa de les estadístiques de l'any anterior referents a la vida sacramentària (baptismes, primeres comunions, confirmacions, uncions de malalts, matrimonis) de les exèquies, catequesi i grups de formació, així com del nombre i horaris de Misses i de la participació dels fidels. Aquest full, necessari per les informacions que el bisbat envia a la Secretaria d'Estat i a la Conferència Episcopal Espanyola, cal enviar-lo no més tard del dia 16 de gener.

4. Arxius i assentaments en llibres parroquials.

Recordem als rectors de parròquies que:

- a) Cal tenir molta cura de l'arxiu parroquial per tal d'evitar la pèrdua o destrucció dels documents que s'hi guarden.
- b) Cada cop és més necessari, per les repercussions futures, procedir amb diligència a l'hora de complimentar els diferents assentaments, anotacions i altres tràmits administratius parroquials. En cas de dubte, si us plau, consulteu a la Secretaria General.
- c) Recordem la "nota sobre obertura i tancament", publicada al Butlletí de l'any 2003, dels llibres parroquials que menciona el Codi de Dret Canònic, és a dir, els de Baptismes, Matrimonis i Defuncions (c. 535,§) així com també el de Confirmacions, segons pràctica consuetudinària entre nosaltres. Reproduïm la nota a continuació.

4.1.- Obertura de llibres nous.

Tots els Llibres sacramentals han d'anar "oficialitzats" des del Bisbat, tant els ja enviats com els que es sol·liciten posteriorment.

Tot Rector (o Administrador Parroquial) diligenciarà l'obertura dels quatre Llibres Parroquials (Baptismes, Confirmacions, Matrimonis, Defuncions) de la forma següent:

- a) S'ompliran, a la primera pàgina impresa del Llibre, les dades d'identificació: Diòcesi, Parròquia, Població, Número (el que correspongui a l'ordre de l'Arxiu Parroquial).
- b) S'identificarà al lloc extern del Llibre tancat el número d'ordre corresponent al Llibre per a la seva localització al prestatge.
- c) Es completaran les dades d'identificació de Parròquia i Població a la "Diligència de reconeixement oficial" que porta des del Bisbat.
- d) S'ompliran les dades de "Diligència d'obertura"

4.2.-Tancament de Llibres antics.

Per al tancament de Llibres Sacramentals antics, actualment en ús, es procedirà de la següent manera:

- a) Es complimentarà la corresponent "Diligència de tancament" del Llibre amb l'imprès corresponent.
- b) Aquest imprès, un cop complimentat, s'adherirà (amb pegament, no grapes) al lloc (part interior) de la pàgina de l'última partida inscrita al Llibre.
- c) A partir de l'última inscripció es traçarà una ratlla en diagonal sobre cada una de les restants partides fins el final del Llibre.
- d) **Important!** En el cas de què hi hagi inscripcions sacramentals pendents d'assentament: es fotocopiarà una pàgina d'inscripció en blanc del Llibre nou; es farà assentament de la inscripció pendent; s'adherirà aquest full (o fulls) al final del Llibre antic i s'adherirà la "Diligència de tancament" del Llibre tal com s'ha exposat a l'apartat anterior, lletra b).

5. Confraries i associacions de fidels

Al Butlletí Oficial del Bisbat (BOB) de l'any 2015, pp. 735-740, trobareu la Documentació que cal presentar al Registre d'Entitats Religioses (RER) del ministeri de Justícia, per la inscripció, modificació d'estatuts o de representants legals i cancel·lació tant d'ASSOCIACIONS com de FUNDACIONS canòniques

6. Abandonament de la fe catòlica.

Cal distingir entre “exercir el dret d'oposició i/o cancel·lació de dades” i el fet “abandonar la fe catòlica” (apostatar). Sovint es confon.

1.- **Pel que fa al dret d'oposició i cancel·lació de dades**, del que en parla la llei orgànica 15/1999, cal recordar que els llibres de Baptismes i els altres llibres sacramentals no són fitxers en el sentit en què es consideren en la llei O. 15/1999; per la qual cosa no estan subjectes a la legislació en matèria de protecció de dades. [Cf. Sentència de 19 de setembre de 2008 del Tribunal Suprem, confirmada per la del 10 d'octubre de 2008]. També el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat, no admetent el recurs d'empara 9929-2008 promogut per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades (AEPD), en contenciós sobre cancel·lació de dades que contenen els llibres sacramentals [Auto 20/2011, de 28 febrer 2011.- BOE, núm.75, dimarts 29 de març de 2011, Sec TC. Pàg. 188]. No es pot fer, doncs, cap anotació marginal en aquest sentit. Molt menys, eliminar o cancel·lar les dades.

2.- **En relació a l'apostasia**, també ha variat la normativa eclesial en aquesta matèria. Fins al 2009, es requeria un “acte formal” a l'hora d'acceptar la defecció de l'Església, o apostasia. [Cfr. Consell Pontifici per als textos legislatius. Comunicat sobre el “*actus formalis defectionis ab Ecclesia catholica*” de 13 de març de 2006]. Aquest “acte formal de separació de l'Església” ha estat suprimit al Codi de Dret Canònic [c. 1086 § 1; c. 1117; c. 1124]. No existeix, doncs, aquest requisit des del 26 d'octubre de 2009 [Cf. Carta apostòlica en forma de “*Motu proprio*” *Omnium in mentem*. publicat al nostre BOBT, 2010, pp. 68-71]; amb la qual cosa, l'apostasia queda relegada a l'actitud personal de cadascú. Segueix, però, sent veritat que l'apostasia consisteix a “rebutjar totalment la fe cristiana” [c. 751]. Un cristià pot ser apòstata, però sense exigir l'acte formal. Com apòstata, incorrerà en l'excomunió *latae sententiae*, és adir, de forma

automàtica [c. 1364, §1] amb totes les conseqüències d'una excomunió. Són aquestes: Exclusió dels sagraments (cc. 1331 §1 2n, i 915). Privació de les exèquies eclesiàstiques, si no s'ha donat algun senyal de penediment abans de la mort (c 1184 §1). Exclusió de ser padrí/madrina en el baptisme i en la confirmació (cc. 874 §1 4t, i 893 §1). Necessitat de llicència de l'Ordinari del lloc perquè pugui ser admès al matrimoni canònic (c. 1071 §1 5è)

Consultat el cas a la Comissió Jurídica de la Conferència Episcopal Espanyola, ens va dir que, havent estat suprimit "l'acte formal de defecció de l'Església", no es pot exigir aquesta formalitat als qui demanen un reconeixement de la seva defecció o apostasia.

3.- Davant d'aquesta problemàtica, com ja fèiem fins ara, és convenient que les peticions de cancel·lació de dades i d'apostasia que arribin a les parròquies les remeti el Rector a la Secretaria General del Bisbat, sempre que l'interessat sigui resident al territori diocesà. Si està domiciliat en territori d'una altra diòcesi, se'l pot remetre a ella directament, perquè és el domicili, no el lloc on va estar batejat, el que determina quina diòcesi ho ha de fer. Si fa el cas, el Secretari General rebrà la sol·licitud i contestarà. Res més. No caldrà fer cap nota marginal al llibre de Baptismes, com recomanen els nostres bisbes. Això no obstarà per a què, des de la Secretaria General, es pugui "informar" a la parròquia, la qual guardarà la informació, de forma secreta, per aplicar-la, en compliment de les conseqüències que es deriven segons el Dret Canònic.

7.- Orientacions de la CEE sobre els llibres sacramentals parroquials ¹

Com ja vam informar al BOBT, 2010, pp. 321-326, la XCVa. Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, de 23 d'abril de 2010, va aprovar un text orientatiu sobre els llibres sacramentals. El reproduïm aquí per tal de tenir-lo a mà al despatx parroquial.

¹ Atenció! Cal tenir molta cura a l'hora d'acceptar ofertes d'informatització dels llibres sacramentals. Encara que la Conferència Episcopal Espanyola només orienta i aconsella, les seves orientacions tenen el sentit d'avisar-nos per tal de no caure en el perill de què, un cop digitalitzats, els llibres siguin considerats "fitxers" i, per tant, estiguin sotmesos a la llei de Protecció de dades.

La Iglesia, que ha sido adelantada en el moderno Derecho registral, tiene que seguir velando para asegurar la exactitud y conservación de sus Registros, así como para garantizar su función de dar la necesaria publicidad a los datos en ellos contenidos, y facilitar su acceso a quienes tengan un interés legítimo.

Los modernos medios de reproducción y comunicación facilitan sobremanera la posibilidad de falsificación de documentos o su manipulación, así como su difusión indiscriminada, con el consiguiente peligro de atentar contra la seguridad jurídica y el derecho a la intimidad de los fieles.

Uno de los derechos reconocidos a todos los fieles es el derecho a la protección de su propia intimidad (cf. c. 220). Por eso la Iglesia siempre ha procurado que los datos personales de los fieles que obran en su poder a través de los diversos libros parroquiales, fueran diligentemente custodiados y sólo se pudieran proporcionar a quienes tuvieran un interés legítimo en su conocimiento (cf. cc. 383, 384 y 470 CIC'17). Coincide en esto con la moderna sensibilidad que ha llevado a muchos países a crear las respectivas Agencias de Protección de Datos Personales.

Asegurar la permanencia e inalterabilidad de los datos, así como su oportuna confidencialidad, aconseja que los registros parroquiales se sigan llevando en los libros tradicionales. En efecto, no es seguro que los medios técnicos actuales garanticen la permanencia de los datos recogidos y editados por medios informáticos.² Además, la llevanza tradicional constituye una garantía ulterior para salvaguardar su genuina naturaleza, puesto que su informatización podría hacerlos susceptibles, en determinados casos, de calificarlos como ficheros, sujetos a una normativa estatal ajena a su verdadero carácter, que no sólo es jurídico e histórico, sino también pastoral.

Aunque sean muchos los celosos pastores que ya observen las cautelas pertinentes, la Conferencia Episcopal, ha considerado conveniente emanar las presentes Orientaciones de modo que se facilite a los párrocos unos criterios uniformes en un tema tan importante.

² Atención a las ofertas de informatización-digitalización de los libros sacramentales. Aunque la C.E.E. sólo aconseja y orienta, sus consejos tienen sentido para no caer en el peligro de que, una vez digitalizados, los libros sacramentales sean considerados "ficheros" y, por tanto, estén sometidos a la ley de protección de datos.

7.1.- De los libros sacramentales y sus responsables.

1. En cada Parroquia se han de llevar los libros sacramentales establecidos por el Derecho, al menos el de Bautismos, Matrimonios, Difuntos (cf. c. 535 § 1) y Confirmaciones (cf. I Decreto CEE, art. 5).
2. El encargado de los libros sacramentales parroquiales es el Párroco. El Párroco puede delegar esta función en un Vicario Parroquial. Para que otra persona distinta del Vicario Parroquial ostente esa responsabilidad deberá tener delegación escrita del Sr. Obispo o Vicario General.
3. Sólo las personas a las que se refiere el número anterior están legitimadas para firmar las partidas sacramentales.
4. Los libros sacramentales forman parte de los archivos parroquiales protegidos por lo establecido en el artículo I.6 del Acuerdo sobre Asuntos Jurídicos entre la Santa Sede y el Estado español, por lo que se puede denegar el acceso a cualquier autoridad civil no autorizada por el Ordinario.
5. Los libros sacramentales no son ficheros, en el sentido del artículo 3 b) de la Ley Orgánica 15/1999 de Protección de Datos de Carácter Personal, por lo que no hay que comunicar su existencia al Registro General de Protección de Datos.
6. Se aconseja vivamente que los libros parroquiales que en el momento de su cierre tengan una antigüedad superior a los cien años se depositen en el Archivo histórico diocesano, sin perjuicio de la propiedad, que seguirá siendo de la parroquia, y se acreditará mediante el correspondiente certificado, que se unirá al Inventario parroquial.

7.2.- De las anotaciones y notas marginales.

7. Las anotaciones en los libros sacramentales contendrán todos los datos previstos en la legislación tanto general como particular (cf. cc. 877, 895, 1121, etc.).
8. En el libro de Bautismos, en su caso, se efectuarán notas marginales en las que se haga constar la recepción de la Confirmación, y lo referente al estado de los fieles por razón del matrimonio, de la adopción, del orden sagrado, de la profesión perpetua en un instituto religioso y del cambio de rito (cf. c. 535 § 2).

9. En el libro de Matrimonios, en su caso, se efectuarán notas marginales en las que se haga constar, de forma sucinta, la convalidación, la declaración de nulidad o la resolución pontificia de disolución de matrimonio rato y no consumado.

7.3.- Llevanza de los libros.

10. Los libros, en soporte de papel, podrán ser libros ordinarios de registro, o bien editados con esta finalidad. En todo caso se excluyen los libros formados por impresos editados y cumplimentados por ordenador.
11. Es necesario que el Párroco dé comienzo y cierre a todo libro sacramental. Para darle comienzo debe señalarse este hecho brevemente en su primer folio, haciendo constar la fecha, los datos identificativos esenciales del Encargado del libro, número de páginas del libro, etc. Igualmente, al darle cierre, pero en la siguiente página a la última escrita. En ambos casos se debe fechar, firmar y sellar la página correspondiente.
12. Los datos han de escribirse con rotulador de tinta líquida o pluma estilográfica, nunca con bolígrafos ordinarios o derivados.
13. Si al extender un extracto o certificado, no se conoce alguno de los datos solicitados, el espacio (también en el caso de notas marginales) no se debe dejar en blanco, sino cruzarse con una línea diagonal con el fin de evitar una eventual manipulación.
14. Si dentro de un libro se han dejado involuntariamente una o varias páginas en blanco, deben anularse cubriéndolas de lado a lado mediante una única raya en diagonal, con la misma finalidad expresada en el número anterior.
15. En el caso de que, al inscribir, anotar, o certificar se haya cometido algún error material, no debe sobrescribirse o utilizar líquidos de borrar, sino invalidar la palabra o palabras incorrectas trazando una leve línea recta sobre ellas y delimitarlas entre paréntesis para, a continuación, indicar, siempre en nota a pie de página, la validez de la corrección con la palabra «Vale», firmando posteriormente la nota. En caso contrario podría ponerse en duda su autenticidad.

16. El documento sólo quedará validado con la firma manuscrita, legible, y el sello de la Parroquia.
17. Es aconsejable el uso de tinta de color para el tampón de sellado. Es necesario que la impronta del sello se superponga a una parte de la firma o del texto con el fin de prevenir posibles manipulaciones.
18. Los datos requeridos en los libros sacramentales han de ser cumplimentados con extrema diligencia, a mano y con letra clara y legible, incluyendo los correspondientes índices ordenados alfabéticamente por apellidos. Sólo estos manuscritos tienen valor oficial.
19. Para cualquier rectificación o alteración de partidas, sean errores, omisiones o cambios efectuados en el Registro Civil, se requiere la autorización del Ordinario. Cada cambio o alteración se hará constar en la partida consignando, al menos, la referencia del documento que acredite dicha modificación.

7.4.- Expedientes matrimoniales.

20. Todos los expedientes matrimoniales deben conservarse en el archivo parroquial. Una vez agrupados por años, han de numerarse correlativamente y, posteriormente, han de guardarse en cajas de archivo.
21. Las notificaciones recibidas con la indicación de haber sido cumplimentadas en su respectivo Libro de Bautismos, deben ser archivadas en el correspondiente expediente matrimonial, ya numerado en la forma descrita.
22. Las copias de los expedientes matrimoniales destinados a otras Diócesis se enviarán a través de la propia Curia diocesana, que será quien los transmita a la Curia de destino.

7.5.- Conservación y custodia de los libros.

23. Los libros parroquiales se custodiarán en el archivo parroquial, en un armario que proporcione las necesarias garantías de conservación y seguridad, y siempre bajo llave. Sólo el Párroco o su delegado tendrán acceso al armario.

24. En el caso de unidades pastorales formadas por diversas parroquias, los libros parroquiales podrán conservarse en el archivo de una de ellas, con el consentimiento del Obispo.

7.6.- Acceso y consulta de los libros.

25. Corresponde al Párroco o al delegado de acuerdo con lo establecido en el n. 2 expedir certificaciones o copias autorizadas de los asientos o anotaciones registrales referentes al fiel que las solicite.
26. Los certificados o extractos pueden extenderse bien escritos a mano o mecanografiados, pero siempre cumplimentados en el modelo propio de la Diócesis y validados por la firma del Párroco o del delegado de acuerdo con el n. 2, y por el sello parroquial. Los certificados que hayan de producir efectos fuera de la Diócesis han de ser legalizados por el Ordinario. En el caso de que vayan redactados en una lengua no oficial en la Diócesis de destino, se acompañarán de traducción al español.
27. Todos los fieles tienen derecho a recibir personalmente certificaciones o copias autorizadas de aquellos documentos contenidos en los libros parroquiales que, siendo públicos por su naturaleza, se refieran a su estado personal.
28. El interesado, salvo que sea conocido personalmente por el Párroco o el delegado conforme al n. 2, deberá acreditar documentalmente su personalidad, e indicar el fin para el que se solicita la certificación.
29. Podrán expedirse también certificaciones o copias cuando el interesado lo solicite a través del propio cónyuge, padres, hermanos, hijos o procurador legal. En estos casos el interesado deberá, además, indicar los datos identificativos del pariente o procurador y acreditarlos documentalmente.
30. No se expedirán certificaciones o copias autorizadas cuando no quede acreditado el interés legítimo y la personalidad del interesado y, en su caso, del familiar o procurador. Se ha de guardar copia del documento que acredite los referidos datos del interesado y del familiar o procurador.
31. Salvo que disponga otra cosa el Ordinario, la documentación relativa a los registros sacramentales de los últimos cien años ha de quedar cerrada a la libre y pública consulta, ya

que es reservada por su propia naturaleza. A partir de esa fecha pasará a considerarse *documentación histórica*.

32. Las solicitudes de datos con finalidades genealógicas referidos a los últimos cien años sólo se atenderán cuando el interesado recabe datos sobre sus ascendientes directos hasta el segundo grado inclusive.
33. En ningún caso se debe permitir la consulta directa, manipulación, grabación o reproducción total o parcial de los libros sacramentales que se encuentren en las parroquias.
34. La microfilmación, digitalización, o cualquier otra iniciativa de tratamiento global o parcial del archivo requerirá la autorización escrita del Obispo.
35. Los libros parroquiales no podrán sacarse del archivo parroquial, salvo en los casos mencionados en el número 24.

Aviso. Cualquier duda sobre la oportunidad de extender certificados o copias autorizadas de los libros sacramentales habrá de consultarse con el Ordinario.

B) Sagraments

1.- El Baptisme.

BAPTISME D'INFANTS

Preparació

1. El rector, personalment o a través d'altres persones, ha de procurar que els pares ³ de l'infant que ha de ser batejat, i també els qui han d'assumir la funció de padrins, siguin degudament instruïts sobre el significat d'aquest sacrament i les obligacions que comporta (c. 851, 2).

³ En el cas extraordinari de pares/mares adoptants homosexuals, pel bé del sacrament, només un/una hauria de figurar a l'acte litúrgic del Baptisme; l'altre no pot estar considerat ni com a "testimoni". Tanmateix caldria evitar fotos que "testimoniessin" la presència dels dos/dues.

2. Els pares tenen l'obligació de procurar que els infants siguin batejats dintre de les primeres setmanes del seu naixement. Per això, el més aviat possible, aniran a trobar el rector per demanar-li el sagrament per al seu fill i preparar-s'hi degudament (c. 867, 1) (Sínode Diocesà, 80). Si l'infant es troba en perill de mort, ha de ser batejat sense demora (c. 867, 2).
3. Per tal que un infant sigui batejat lícitament, cal que: els pares, o al menys un d'ells o el qui legítimament els supleixi, hi consentin; hi hagi esperances fonamentades que serà educat en la religió catòlica; si no n'hi ha cap, el baptisme ha de ser diferit un cop advertit el motiu als pares.
4. L'infant de pares catòlics, i fins i tot de no-catòlics, en perill de mort rep lícitament el baptisme, àdhuc contra la voluntat dels pares (c. 868). L'infant expòsit o trobat ha de ser batejat, si després d'una acurada investigació no en consta el baptisme (c. 870).
5. Tant com sigui possible, els fetus abortius, si viuen, han de ser batejats (c. 871). Quan hi ha dubtes sobre si algú està batejat, o si el baptisme ha estat conferit vàlidament, i el dubte persisteix després d'una investigació seriosa, el baptisme ha de ser-li conferit sota condició (c. 869, 1). Però en aquest cas, com en el dels batejats en una comunitat eclesial no catòlica (c. 869, 2), és aconsellable consultar prèviament la Vicaria General.

Celebració

El baptisme s'ha d'administrar segons el ritual prescrit en els llibres litúrgics aprovats, excepte en el cas d'una necessitat urgent, en el que cal observar només aquelles coses requerides per a la validesa del sagrament (c. 850), és a dir, l'ablució amb aigua vertadera acompanyada de les degudes paraules de la forma (c. 849).

El rector, a més dels pares i padrins, ha de procurar que no sigui imposat un nom aliè al sentit cristià (c. 855).

Temps

Encara que el baptisme pot ser celebrat qualsevol dia, es recomana que ordinàriament se celebri els diumenges o, si és possible, la

Vetlla Pasqual. Per a no multiplicar excessivament les celebracions baptismals i per tal que la comunitat parroquial pugui ser-hi present, s'ha de fixar, sobretot a les parròquies més grans, un calendari, encara que sigui flexible, de dies baptismals (Sínodo Diocesà, 87)

Lloc

El lloc propi de la celebració del baptisme, fora d'un cas de necessitat o si una causa justa no aconsella altrament, és **l'església parroquial pròpia** (cc. 857-859). No s'han de permetre les celebracions particulars del Baptisme, és a dir, aquelles que estiguin motivades per interessos particulars al marge de la comunitat parroquial (Sínodo Diocesà, 84)

Llevat del cas de necessitat o que l'Ordinari del lloc ho hagi permès per una causa greu, **està prohibit celebrar el baptisme a les cases particulars i als centres d'assistència sanitària** (c. 860). A ningú és permès de batejar en territori d'altre sense llicència deguda, ni tan sols si es tracta dels súbdits (c. 862).

Per acceptar el baptisme d'un feligrès que no sigui de la parròquia pròpia, cal que es compleixin aquestes condicions: 1) Que consti el consentiment per escrit de la parròquia pròpia. 2) Que els pares acreditin haver assistit a les reunions preparatòries. El millor seria que ho fessin a la parròquia d'origen.- Finalment, en aquests casos, es comunicarà a la parròquia pròpia el baptisme conferit.

Ministre

El ministre ordinari del baptisme és el bisbe, el prevere i el diaca (c.861). Amb tot, la seva administració és una de les funcions especialment confiades als rectors (c.530, 1).

En cas de necessitat urgent qualsevol persona que tingui intenció deguda pot administrar el baptisme, per això cal que especialment els rectors procurin que els fidels sàpiguen batejar com cal (c. 861).

Padrins i testimonis

En la mesura de les possibilitats, al que ha de ser batejat, ha de donar-se-li un padrí, al menys un (c. 872). Ha d'haver-hi **un padrí o una padrina**. Però **pot haver-hi un padrí i una padrina; no dos padrins o dos padrines** (c. 873). Aquest padrí o padrina ha de re-

unir totes i cadascuna de les condicions requerides pel dret canònic (Sínode Diocesà, 86) Les condicions són aquestes:

1. Que sigui designat pels pares del qui ha de ser batejat o pels qui els supleixen o, si falten aquells, pel rector o ministre i tingui l'aptitud i la intenció d'exercir aquesta comesa.
2. Que hagi complert setze anys. Però el rector o el mateix ministre, per una causa justa, pot admetre una excepció.
3. Que sigui **catòlic, confirmat i hagi rebut el sagrament de l'Eucaristia**, i mení una vida congruent amb la fe i la funció que ha d'assumir.
4. Que no estigui afectat per cap pena canònica.
5. Que no sigui el pare o la mare del qui ha de ser batejat (c. 874, 1).

Un batejat que pertanyi a una comunitat eclesial no catòlica pot ser admès en qualitat de **testimoni** de baptisme juntament amb un padrí catòlic (c.874, 2). Els no batejats no poden ser admesos ni com a padrins ni com a testimonis.

Anotació del baptisme conferit

1. El rector del lloc on se celebra el baptisme l'ha de consignar en el llibre dels batejats, esmentant-hi el ministre, els pares, els padrins i, si n'hi ha, els testimonis, el lloc i el dia de l'administració del baptisme, bo i indicant-hi també el lloc del naixement (c. 877, 1).
2. Si es tracta d'un fill de mare no casada, cal anotar el nom de la mare, si consta públicament la seva maternitat o ella mateixa ho demana espontàniament per escrit o davant de dos testimonis. També s'ha d'inscriure el nom del pare, si la seva paternitat és provada per algun document públic o per declaració seva feta davant el rector o dos testimonis. En aquests casos és convenient demanar la certificació civil de naixement o el llibre de família. Si no es prova, el batejat ha de ser inscrit sense cap indicació del nom del pare o dels pares (c. 877, 2).
3. En el cas de **fills adoptius** cal distingir entres els pares adoptius heterossexuals i els homosexuals. Als primers es pot aplicar el que prescriu el cànon 877, 3: "*Si es tracta d'un fill*

adoptiu, han de ser inscrits els noms dels pares adoptants... i els dels pares naturals” (aplicant el cànon 877, 1 i 2) **En el cas que els pares adoptants siguin una parella homosexual**, consultada la Conferència Episcopal Espanyola -Assumptes jurídics- sobre l'anotació, o no, ens va contestar que només es pot inscriure en el llibre de baptismes com a pare o com a mare, a un d'ells o d'elles. L'altra part no hi pot figurar ni tant sols com a “testimoni”. La raó és dedueix del que prescriu el c. 22: *“Les lleis civils a les quals remet el dret de l'Església han d'observar-se mentre no siguin contràries al dret diví, ni el dret canònic no disposi altrament”* Aquest és un cànon aplicable a la llei espanyola de “matrimoni entre persones homosexuals”.

4. Sempre, en la inscripció, i sobretot en el lliurament de certificacions, cal procedir amb discreció per tal de no causar perjudicis, particularment als infants.
5. Si el baptisme no ha estat administrat pel rector de la parròquia ni essent-hi present, el ministre del baptisme, sigui qui sigui, ha d'informar el rector d'on fou administrat el baptisme, per tal que l'anoti segons les normes anteriors (c.878). El qui administra el baptisme ha de procurar que, si no hi ha padrí, hi hagi almenys un testimoni pel qual hom pugui provar la col·lació del baptisme (c. 875). Per comprovar la col·lació del baptisme, si no es perjudica ningú, és suficient la declaració d'un sol testimoni lliure de tota sospita o el jurament del propi batejat si va rebre el baptisme essent adult (c. 876).

Situacions especials

- a) *Pares creients amb poca pràctica religiosa*: El sacerdot, de forma comprensiva, acollidora i dialogant, intentarà suscitar en els pares la seva responsabilitat d'educar cristianament el seu fill
- b) *Pares catòlics casats canònicament, divorciats civilment i casats altra vegada civilment, o altres situacions que no tenen sortida legal canònica*: Després d'acollir aquests pares i dialogar amb ells, un cop aclarida la seva situació cristiana i familiar, si el rector creu que hi ha garanties suficients

de què l'infant serà educat cristianament, es pot concedir el Baptisme, prèvia preparació i amb el compromís dels padrins d'ajudar els pares en l'educació futura. Cal, doncs, evitar l'escàndol i intentar que el fet del Baptisme sigui una ocasió perquè els pares s'apropen a la parròquia

- c) *Pares catòlics casats només civilment o que no tenen cap vincle institucional*: Cal acollir-los també i dialogar sobre la seva situació, ponderant amb calma els motius pels quals demanen el baptisme i la sinceritat de les garanties sobre la futura educació del fill. Si les motivacions no són sòlides i les garanties insuficients –si més no per part dels padrins– no es deuria batejar. Cal fer-los entendre, però, que no es tracta de cap sanció per no estar casats canònicament o una coacció per a que ho facin, sinó de reconèixer que la seva petició, al menys momentàniament, no és “madura” i que és convenient seguir dialogant. Si els pares optessin per casar-se canònicament, s'hauria d'evitar la celebració conjunta dels dos sagraments.
- d) *Pares no catòlics*: Aquest cas necessita un discerniment més clar dels motius de la seva petició. A més a més, les garanties de la futura educació del batejat en la fe haurien de ser molt clares. D'altra manera no es podria batejar.

Baptisme d'infants, fills de pares cristians orientals no catòlics.

La presència entre nosaltres, cada cop més nombrosa, de famílies orientals, fa que sigui freqüent la petició de serveis pastorals per part de persones que pertanyen a esglésies cristianes orientals no catòliques. Per tal de saber com procedir en aquests casos, convé consultar els documents de la CEE. “*Orientaciones pastorales para la atención pastoral de los Católicos Orientales*”, de 17-21 de novembre de 2003, i “*Orientaciones sobre el modo de proceder cuando cristianos orientales no católicos piden servicios pastorales a la Iglesia Católica en España*” que ha elaborat el Secretariat de la Comissió Episcopal de relacions interconfessionals de la CEE.

Aquí destaquem algunes disposicions que fan referència al Baptisme d'infants, fills de pares cristians orientals no catòlics.

- a. Els fills de pares cristians orientals no catòlics poden rebre el baptisme lícitament, si els pares o un d'ells, o la persona que legítimament està en el seu lloc, ho demana i li és física o moralment impossible accedir al seu ministre propi.
- b. L'administració del baptisme per part d'un ministre catòlic a un fidel oriental no catòlic, en les condicions assenyalades abans, **no pot inscriure's en el llibre de baptismes de la parròquia catòlica;** el que s'ha de fer és un certificat que es lliurarà als pares de l'infant i comunicar el fet al Secretari General del Bisbat, el qual l'inscriurà en un llibre de Baptismes especial que guardarà a l'arxiu.
- c. Si els pares cristians orientals no catòlics demanen el baptisme per al seu fill amb la intenció que sigui considerat catòlic i educat en la fe catòlica, caldrà que facin la petició per escrit i que, també, presentin un certificat del seu propi baptisme; d'aquesta manera es determinarà posteriorment la adscripció de l'infant batejat a l'església "sui iuris". **El bateig serà inscrit al llibre de baptismes de la parròquia catòlica, fent constar que el batejat pertany a l'església "sui iuris".** Si és possible, el ministre d'aquest baptisme haurà de ser un sacerdot catòlic oriental i, a la mateixa cerimònia, farà també la Crismació (Confirmació) i l'Eucaristia, com es fa a totes les Esglésies Orientals.
- d. La certificació d'un baptisme en qualsevol església oriental no catòlica inclou la Confirmació en la mateixa data i lloc que el Baptisme, encara que no es digui explícitament.

BAPTISME D'ADULTS

El Servei Diocesà per al Catecumenat va preparar un "*Expedient d'Iniciació Cristiana d'Adults*" (Sínode Diocesà, 90) per atendre aquelles persones que no van ser batejades en la seva infància i ho demanen més tard (a partir de l'ús de raó). Cal fer tot un procés de preparació i inscripció com a catecúmens mitjançant un "*ritu d'ingrés*", primer, i un "*ritu d'elecció*" després, essent inscrits als llibres corresponents (inscripció, elecció) que es guardaran a la Secretaria General del Bisbat. Per la qual cosa, **s'enviarà al Delegat del Ca-**

tecumenat la corresponent notificació.⁴ Acabada la seva formació (dos anys litúrgics -d'Advent a Pasqua-), d'acord amb el programa establert, el catecumen podrà rebre els sagraments de la Iniciació Cristiana, segons el *Ritual de la Iniciació Cristiana d'Adults*, i ser enregistrat en els llibres parroquials.

1. Baptisme i 1ª Comunió

Cada any és més freqüent trobar-nos amb el fet que nens i nenes sense batejar participen en els mateixos grups de catequesi preparatòria de la Primera Comunió en què ho fan els nens ja batejats. Evidentment, no podran participar dels sagrament del cos i Sang del Senyor, si, prèviament, no reben el Baptisme.

La iniciació cristiana dels nens en edat catequètica té el tronc comú de referència en el catecumenat d'Adults; per això el model de la seva iniciació cristiana ha de ser la que es descriu al Ritual d'Iniciació Cristiana d'Adults (RICA) del que han de fer-s'hi les adaptacions per a un catecumenat de nens. Especialment s'haurà de tenir en compte la gradualitat, que expressa la dimensió maternal de l'Església que acull i acompanya i la condició dels destinataris, en concret, l'edat i la seva situació.

En concret, el RICA contempla quatre temps successius: a) "Pre-Catecumenat" o primera evangelització, b) "Catecumenat" destinat a la catequesi integral. c) "Il·luminació i purificació quaresmal" per proporcionar una preparació espiritual més intensa. d) "Mistagogia" o nova experiència dels sagraments i de la comunitat

Els ritus són com a graus, passos, o portes que han de marcar els moments culminants o nuclears de la iniciació, mitjançant els quals el catecumen anirà avançant, travessant portes, pujant escales, per dir-ho així. Els ritus són aquests: a) Admissió al Catecumenat. b) Ritus penitencials. c) Celebració dels sagraments de la iniciació cristiana.

La forma pràctica de procedir es farà segons aquests passos:

- a. L'administració del sagrament del Baptisme a nens i nenes en edat escolar no es farà de manera ràpida o amagada

⁴ A la Secretaria General del Bisbat hi ha impresos-model, tant de l'Expedient de la Iniciació Cristiana d'Adults, com de les comunicacions que cal fer al Bisbat (inscripció en el *Llibre dels Catecúmens* i en el *Llibre dels Elegits*)

- b. El Baptisme i la 1ª Comunió podrà fer-se en una mateixa celebració. Però no es obligatori fer-ho conjuntament.
- c. En cas de fer-ho separatament, no hi haurà un espai de temps molt gran entre el Baptisme i la Primera Comunió

2. La Confirmació

Lloc

El lloc habitual de la celebració és l'església catedral o l'església parroquial. Per la dimensió de catolicitat que comporta la gràcia de la Confirmació, que vincula més estretament el batejat a la missió de l'Església, pot ser bo agrupar els candidats de diverses parròquies en una mateixa celebració, principalment quan els confirmands són de la mateixa població o els de cada parròquia són molt pocs (*DPS*, n. 142)

Padrins

Sobre els padrins de Confirmació cal recordar que s'han d'observar els mateixos criteris que hem exposat per als padrins de Baptisme.

Preparació i celebració

1. Al nostre Bisbat, de forma ordiària, hi ha dues vies per accedir a la Confirmació:
 - A) Tres anys de catequesi sobre els sagraments de la Iniciació Cristiana, després de la Primera Comunió, rebent la Confirmació el darrer curs de l'etapa educativa de Primària (12 anys).-
 - B) Inscripció al primer curs de l'etapa educativa d'ESO, i fer –al menys– dos anys de preparació catequètica.

Nota: Els adolescents i adults, però, no batejats, que demanen la confirmació, a més de la catequesi habitual de les dues modalitats anteriors, han de seguir l'itinerari catecumenal segons *el Ritual de la Iniciació Cristiana d'Adults*.

2. El sagrament de la confirmació s'ha de rebre normalment en la pròpia parròquia. Seria bo, no obstant, que algunes parrò-

quies veïnes s'agrupessin celebrant-s'hi de manera rotatòria, sense que cap en quedi exclosa (Sínode Diocesà, 97)

3. La Confirmació es diferirà, previ un diàleg pastoral amb el confirmand i, si convé, amb els seus pares, quan es doni una important carència de formació i d'interès amb la militància cristiana (Sínode Diocesà, 95)

Proposta de Confirmació d'adults

És una proposta adreçada a:

- Joves que no es van confirmar al seu temps
- Parelles que es preparen per al matrimoni i encara no estan confirmats (c. 1065 §3)
- Persones a qui s'ha proposat ser padrí o padrina de Baptisme o de confirmació
- Altres persones adultes que entren en relació amb les comunitats parroquials per diversos motius (per exemple, pares dels infants de la 1ª Comunió, etc.) o que ja hi participen però no estan confirmats.

Les parròquies comunicaran al Servei Diocesà del Catecumenat les peticions; aquest els enviarà les catequesis que han de seguir (5) para la seva preparació.

La celebració es farà a la Catedral la vigília de la Pentecosta (30 de maig)

3. La Penitència.

Facultat d'oïr confessions

Tenen la facultat d'oïr confessions els preveres del clergat secular residents en la Diòcesi que ja la tenien fins al moment actual. També la tenen en tot el territori de la Diòcesi, els preveres membres d'instituts religiosos o de societats de vida apostòlica que resideixen de manera habitual en la Diòcesi que tinguin, rebuda del superior competent, la facultat a la que es refereix el cànon 969, 2

Absolució col·lectiva

En referència a l'absolució "col·lectiva", és a dir, impartida a diversos penitents alhora sense una confessió individual prèvia i amb

caràcter general, el Sr. Bisbe jutja que no concorren en el nostre bisbat les condicions requerides al cànon 961; per la qual cosa la forma ordinària de reconciliació sacramental, que ha de facilitar-se per tots els mitjans als fidels, és la confessió individual en les dues formes determinades en el Ritual.

4. L'Eucaristia.

Facultat de celebrar

Tots els sacerdots tenen facultat de celebrar dues Misses el mateix dia, amb causa justa. Els rectors i responsables de les esglésies, amb causa justa, poden celebrar tres Misses els diumenges i festes de precepte. (c. 905, 2). Qualsevol altra circumstància, requereix un permís personal del Sr. Bisbe.

El lloc propi per a les Primeres Comunions

El lloc propi per a les celebracions eucarístiques en les quals es rep per primera vegada la Sagrada Comunió és la pròpia parròquia. (Sínode Diocesà, 112)

Missa pro populo

D'acord amb el cànon 534, i segons Decret de la Congregació per al clergat del 25-VII-1970 (AAS, 63 [1971] 943-944), el sacerdot amb cura d'ànimes “quan ha pres possessió de la parròquia, està obligat (c. 534,3) a aplicar la Missa pel poble a ell confiat, tots els diumenges i festes que siguin de precepte a la Diòcesi. Un rector amb diverses parròquies al seu càrrec, només té obligació d'aplicar una sola Missa per tots els fidels a ell encomanats.

Estipendis

L'estipendi de la Missa està fixat per la Província Eclesiàstica Tarraconense en 10 euros. Els sacerdots que celebren dos o més Misses en un mateix dia, en virtut del cànon 951, poden rebre estipendi per la segona o tercera Missa, aplicant per la intenció del Sr. Bisbe, o per la intenció particular, de tal manera que donin comptes i lliurin l'estipendi al Bisbat a favor del Fons Diocesà de Compensació del Clergat. Recordem que s'ha constituït un “fons diocesà d'intencions

de Misses” que intenta ajudar tots aquells sacerdots diocesans que no disposin de suficient nombre d'intencions amb estipendi per a la celebració de la Missa diària.

En el cas que els oferents, prèviament i explícitament advertits, s'avinguin lliurement al fet que les seves almoines siguin acumulades junt amb d'altres per a la celebració d'una sola missa, serà lícit satisfer aquestes ofrenes amb un única missa, aplicada per la intenció “col·lectiva”. Aquesta modalitat, que és una excepció de la llei canònica, és permesa no més de dos cops per setmana (Decret de la Congregació per al Clergat “Mos iugiter”, de 22 de febrer de 1991). En aquest cas el prevere només pot rebre l'equivalent al donatiu (estipendi) d'una almoina establerta. [Cfr. Decret dels Bisbes de les províncies eclesiàstiques de Tarragona i Barcelona, de 7 de setembre de 2006; BOBT, 2006, pp. 624-626]

Dejuni eucarístic i iteració de la comunió

Una hora abans de combregar, cal abstenir-se de prendre qualsevol aliment i beguda, exceptuant-ne l'aigua i les medicines. Aquesta disposició no afecta els ancians, malalts i els qui els atenen. (c. 919, 1)

El sacerdot que celebra la Santa Missa dos o tres vegades el mateix dia, pot prendre algun aliment abans de la segona o tercera Missa, encara que no hagi passat una hora. (c. 919, 2)

El cànon 917 autoritza a rebre una segona vegada la sagrada Comunió el mateix dia quan se celebra l'Eucaristia, excepte en el cas de l'administració del Viàtic (c. 921,2); l'expressió “iterum” cal entendre-la, segons la interpretació autèntica, com solament una segona vegada el mateix dia.

Exposició del Santíssim Sagrament i reserva eucarística

Els cànons 941-943 estableixen les normes sobre l'exposició del Santíssim, tant amb el copó com amb la custòdia. L'exposició es pot fer de manera habitual a les esglésies i oratoris en els que està permes de tenir reservada la Santíssima Eucaristia, complint les disposicions litúrgiques (*Ritual de la Sagrada Comunió i del culte a l'Eucaristia fora de la Missa*).

Tanmateix, es recorda que:

- a) El ministre de l'exposició del Santíssim Sagrament i de la benedicció eucarística és el sacerdot o el diaca; en circumstàncies peculiars, només per a l'exposició i la reserva, però sense la benedicció, ho són l'acòlit, el ministre extraordinari de la Comunió o una altra persona designada per l'Ordinari del lloc (c. 943)
- b) Durant l'exposició del Santíssim Sagrament no es permet la celebració de la Santa Missa a la mateixa església o oratori (c. 942,2)
- c) Durant l'exposició, les pregàries, cants i lectures han d'organitzar-se de manera que els fidels, amb esperit d'oració, lloïn Crist el Senyor.
- d) Si hem de tenir cura en la custòdia del patrimoni artístic, totes les mesures seran poques en la custòdia del Santíssim Sagrament. Els rectors de esglésies o capelles i tots aquells qui tinguin encomanada la seva custòdia, han de procurar que la clau del sagrari en què és reservada la Santíssima Eucaristia es guardi amb la màxima diligència (c. 938,5).
- e) Així mateix cal guardar en un copó o recipient les Hòsties consagrades, en quantitat suficient per a les necessitats dels fidels, i renovar-les sovint un cop consumides degudament les anteriors (c. 939)

Ministres extraordinaris de la Comunió

Els fidels designats pel Rector per administrar habitualment la Sagrada Comunió han de tenir una **autorització escrita de l'Ordinari del lloc**. Els qui ja la tenen han de sol·licitar la pròrroga un cop finalitzat el trienni corresponent.

Tant en el cas que la Comunió sigui repartida pel sacerdot o diaca o per un ministre extraordinari, instrueixi's als fidels que prefereixen rebre-la a la mà sobre el mode digne en què ha de realitzar-se, el qual ha de manifestar que la Comunió "és rebuda" i acollida, evitant el que aparegui que cadascú se la subministra personalment

5. El Matrimoni

Lloc

Segons el cànon 1115, els casaments s'han de celebrar en la parròquia on un dels contraents té el domicili o el quasidomicili o ha residit durant un mes; per celebrar-los en un altre lloc es requereix llicència de l'Ordinari propi. Per poder celebrar un matrimoni en una capella privada cal la llicència de l'Ordinari del lloc (c. 1228)

Celebrant i testimonis

Segons el c. 1108, §1 “*només són vàlids aquells matrimonis que se celebren davant l'Ordinari del lloc o del Rector o d'un sacerdot o diaca delegat per un d'ells, i davant de dos testimonis*”. Es tracta de dos testimonis “comuns”, és a dir, capaços de testificar sobre el matrimoni celebrat. La seva presència ha de ser simultània, moral i física o corporal. No cal res més que aquesta capacitat humana de testificar sobre l'acte realitzat. En aquest sentit, el *Directori per a l'aplicació dels principis i normes sobre l'ecumenisme* (PCCF, 9 de juny de 1993) explícitament senyala que una persona pertanyent a una església oriental pot ser testimoni d'un matrimoni en una església catòlica i viceversa. Igualment, els membres d'altres esglésies o comunitats eclesials poden ser testimonis en una celebració de matrimoni en una església catòlica i viceversa.

Expedient

En relació a la tramitació de l'expedient matrimonial, tot recordant un cop més els criteris i pautes aprovades per la Tarraconense el 3 de maig de 2001, publicats al nostre Butlletí Oficial (Any 2001, pp. 865-868) ⁵, ara fem les recomanacions següents:

5 Els apartats dels que se'n parla són aquests: 1.- On es pot fer l'expedient ? 2.- Expedient dels nuvis que es casen a la mateixa parròquia on fan l'expedient. 3.- Expedient dels nuvis que es casen a una altra parròquia del nostre Bisbat. 4.- Expedient dels nuvis que es casen en una parròquia fora del nostre Bisbat o que, provinents d'una altra diòcesi, es casen en una parròquia d'aquí. 5.- Mitjos expedients de nuvis que són de parròquies diferents del nostre Bisbat i que han de contreure matrimoni en el mateix bisbat. 6.- Mig expedient d'un nuvi o núvia que ha de contreure matrimoni fora del nostre Bisbat o que, provinent de fora, l'ha de contreure al nostre Bisbat. 7.- Notes marginals dels matrimonis. 8.- Arxiu de l'expedient una volta celebrat el matrimoni. 9.- A l'hora de complimentar l'expedient. 10.- La declaració dels testimonis per a la validesa i la llicitud del matrimoni. 11.- La declaració dels nuvis. 12.- Les proclames o amonestacions.

Documentació i formalització

Partides de Baptisme

Dels dos contraents actualitzades i legalitzades si són de fora de la Diòcesi. Si estan batejats a la mateixa parròquia i no cal remetre l'expedient fora de la Diòcesi, és suficient l'anotació clara del llibre, foli i data. Caldrà tenir una cura especial en el cas que algun contraent hagi estat batejat a l'estranger.

Verificació de solteria

A les parròquies petites on gairebé tothom es coneix podria ser suficient la declaració de dos testimonis i les proclames. Quan no siguin prou coneguts caldrà afegir un certificat civil de solteria. Les proclames sempre són obligatòries. Si per algun motiu no es poden realitzar, és requereix la dispensa de l'Ordinari

Dades del naixement.

N'hi ha prou amb les fotocòpies del llibre de família o d'una partida de naixement.

Comunicació al jutjat

Segons escrit de la Secretaria General de la CEE, de 14 de gener de 2008, l'Església només està obligada a comunicar al jutjat la celebració del matrimoni canònic, però no a col·laborar en la recollida de dades per a l'Institut Nacional d'Estadística (INE). És per això que no estem obligats, més bé hauríem d'abstenir-nos, a utilitzar uns nous impresos que, entre altres dades que es sol·liciten, figura la nova denominació de "cònjuge A" i "cònjuge B".

També cal recordar l'Art. Vè de l'Acord entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu sobre assumptes jurídics. Es refereix a la comunicació al jutjat i diu així: "Inmediatamente de celebrado el matrimonio canónico, el sacerdote ante el cual se celebró entregará a los esposos la certificación eclesiástica con los datos exigidos para su inscripción en el Registro Civil. Y, en todo caso, el Párroco en cuyo territorio parroquial se celebró el matrimonio, en el plazo de cinco días, transmitirá al encargado del Registro Civil que corresponda el Acta de Matrimonio canónico para su oportuna inscripción, en el supuesto

de que ésta no se haya efectuado ya a instancia de las partes interesadas”

Situacions especials.

a.- Divorciats

Els divorciats d'un matrimoni civil, han de presentar, també, un certificat literal de matrimoni civil amb l'anotació del divorci, i una declaració jurada de tenir resoltes les obligacions naturals d'aquesta unió. S'enviarà còpia al Bisbat i es concedirà llicència segons el cànon 1071

b.- Cristians no catòlics.

Cal la partida de Baptisme de la seva Església i el certificat de solteria civil. Si són de l'estranger, els documents s'han de traduir a l'espanyol per algun organisme oficial (ambaixada, consolat, etc.). Es faran les declaracions pròpies d'un matrimoni mixt i el rector sol·licitarà la dispensa en carta adreçada al Sr. Vicari General.

c. Nul·litat de matrimoni anterior.

Revisar si s'ha fet l'anotació marginal a la partida de Baptisme, tant del matrimoni anterior com de la nul·litat. Si fos el cas que es prohibís accedir a noves núpcies sense llicència de l'Ordinari, caldrà gestionar aquesta llicència. És molt important comprovar si a la partida del matrimoni anterior en el Registre Civil està anotada la nul·litat o un divorci paral·lel.

d. Impediment de consanguinitat.

Afecta només fins als cosins germans. Amb les partides de Baptisme dels dos es veu el vincle que hi ha; no cal, doncs, elaborar un arbre genealògic. Es tramet la sol·licitud de dispensa de l'impediment al Sr. Vicari General que fallarà, si fa el cas, donant-ne l'autorització

e. Menors d'edat

Si el nuvi té 16 anys i la núvia 14 no hi ha impediment canònic. No obstant, a efectes civils, donat que no poden celebrar-se matrimonis de menors de 18 anys sense obtenir la dispensa del Jutge de 1^a

Instància (art. 48 del Codi Civil) o hagin obtingut l'emancipació dels seus pares (és necessari que consti l'anotació en la partida literal de naixement) serà necessari enviar al Bisbat aquesta documentació per concedir la llicència de matrimoni.

f. No batejats

Poden ser fidels d'una altra religió no cristiana, o simplement no batejats. En ambdós casos hi ha impediment de “disparitat de cultes”. En aquests casos cal demanar un document de solteria i realitzar les declaracions que figuren en els expedients matrimonials... cerciorant-se que es fan amb sinceritat, donat que sovint pertanyen a grups, la moral dels quals és molt diferent a la nostra. Es farà la sollicitud de dispensa de l'impediment al Sr. Vicari General, enviant la documentació, el qual fallarà, si fa el cas, autoritzant el matrimoni.

Respecte a aquells que vulguin rebre el Baptisme per contraure matrimoni vàlid amb un catòlic, cal seguir el criteri pastoral exposat en el decret de constitució del Catecumenat (Butlletí Oficial del Bisbat, 2002, pp. 575-580)

1. S'iniciarà el procés per a l'admissió al Catecumenat, un cop acceptada la serietat de les seves motivacions
2. Posteriorment, es convidarà el catecumen a contraure matrimoni canònic amb dispensa de disparitat de cultes (*Comm.* 9-1977- 633; c. 1086, 2) essent l'expressat desig del catecumen d'abraçar la fe catòlica “causa justa” suficient per a concedir aquesta dispensa (c.1125)
3. El matrimoni se celebrarà segons el ritu establert a l'*Ordo celebrandi matrimonium inter partem catholicam et partem catechumenam* (Typis Polyglottis Vaticanis 199, editio typica altera, cap. IV, p. 56-64)
4. El catecumen vàlidament casat amb part catòlica, especialment lligat a l'Església per una pertinença incoativa a ella (c.206,1), podrà així exercir el dret que li confereix el seu particular status jurídic-canònic de ser convenientment iniciat al misteri de Crist fins arribar a la maduresa cristiana amb la recepció dels sacraments de la Iniciació Cristiana: el Baptisme i la Confirmació (cc.225,1; 759) i l'Eucaristia (c.847)

g. Convé que els expedients dels estrangers es facin conjuntament a la parròquia i a la cúria diocesana.

Si algun dels contraents és de nacionalitat estrangera, a l'hora de fer l'expedient, cal assegurar-se si és o no catòlic, si ha estat casat pel civil o hi ha alguna altra circumstància especial. El matrimoni entre una part catòlica i una altra no catòlica necessita la dispensa de l'impediment de "disparitat de cultes" si la part no catòlica no és batejada (c. 1086) o la llicència si es tracta d'un "matrimoni mixt", és a dir, si una part és batejada però no està en comunió plena amb l'Església catòlica (c.1124-1129) Es donen casos en els dos sentits (estrangers catòlics i no catòlics) Caldrà, doncs, tenir molta cura amb la documentació presentada, perquè el matrimoni canònic, aquí, té efectes civils. Per als estrangers es demanarà:

- 1) Permís de residència a Espanya o certificat de lliure circulació si és membre de la U.E.
- 2) Partida de naixement amb el número d'identificació.
- 3) Si és catòlic, atestat de llibertat i solteria, atorgat per la diòcesi de procedència. Si no és catòlic, certificat de solteria civil, atorgat pel Registre Civil on hagi residit anteriorment.
- 4) Declaració supletòria, si fa el cas i amb dos testimonis, sobre el seu estat de llibertat.
- 5) Si és cristià, Partida de Baptisme legalitzada.
- 6) Aquesta documentació haurà d'estar traduïda per traductors oficials de l'ambaixada o consolat corresponent

h. Complimentació de dades i signatures

A l'expedient s'han de complimentar totes les dades dels contraents. S'ha de fer la preparació al matrimoni i les proclames. Les declaracions dels contraents i dels testimonis s'han de signar davant el prevere o diaca, el qual signarà i posarà el segell parroquial

C.- Exèquies i funerals

1.- Normativa de l'Església universal

La normativa de l'Església universal és prou clara: Les exèquies per a qualsevol fidel difunt generalment han de celebrar-se en l'església de la pròpia parròquia (C. 1177 §1)

Es permet a qualsevol fidel, o a aquells a qui correspon de tenir cura de les exèquies del fidel difunt, d'escollir una altra església per al funeral, amb el consentiment del Rector i havent-ho comunicat al rector del difunt (C. 1177 §2)

2.- Normes diocesanes

La celebració exequial ha de ser veritablement fruit de la col·laboració del rector i de la família del difunt. Per això s'ha d'evitar que les empreses funeràries siguin intermediaris entre la parròquia i la família, com si l'enterrament no fos altra cosa que un servei cívic o social (Sínode Diocesà, n. 163)

En les exèquies s'ha de tenir molta cura de les homilies, donada la seva importància temàtica i la que resulta de l'auditori peculiar que, freqüentment les escolta. S'ha d'evitar l'elogi fúnebre; tanmateix pot ser convenient al·ludir breument al testimoni cristià del difunt (Sínode Diocesà, n. 165)

La celebració exequial ha de ser sempre digna i igual per a tots (Sínode Diocesà, n. 166)

A la nostra diòcesi de Tortosa, el Sr. Bisbe –Mons. Enrique Benavent Vidal- ha disposat aquestes normes pràctiques:

- a. De forma ordinària, la celebració de les exèquies s'ha de fer a la pròpia parròquia i amb celebració de la Missa exequial.
- b. El rector parroquial, un cop avisat, convé que faci una visita privada a la família del difunt i, si és possible, fer una pregària
- c. Al tanatori, excepte en els casos autoritzats expressament pel Sr. Bisbe, no es faran celebracions exequials amb Eucaristia. Al tanatori, sí que es podrà fer una celebració de la Paraula de Déu. Tot i això, en aquest cas, s'hauria d'invitar

la família del difunt a participar, més endavant, en una Missa a l'església, perquè no seria una celebració completa sense la celebració del Misteri Pascual de Jesucrist, és a dir, del misteri de de la seva mort i resurrecció.

La caritat pastoral sí obliga el rector a atendre espiritualment els seus feligresos, sobretot acompanyant-los en els moments de dolor, de la malaltia i davant la pèrdua d'una persona estimada. Per això, la caritat pastoral sí obliga el Mossèn a cuidar molt les celebracions al tanatori quan veu motius per no fer-ho al temple parroquial. Cap prevere o diaca pot ser obligat a celebrar al tanatori.

Els motius per fer alguna excepció han de ser jutjats per l'Ordinari del lloc. La incineració, i la urna amb les cendres, rep el mateix tractament que el taüt amb el cadàver.

D.- Normativa sobre el patrimoni cultural i artístic

1.- Consells per a l'ús i manteniment dels edificis de les esglésies

És palès que hi ha un interès desmesurat a fer obres a l'interior de les esglésies per canviar o millorar l'ornamentació i es deixa de banda la reparació de problemes fonamentals que afecten o poden afectar l'estructura de l'immoble. És per això que aquests immobles han de rebre un ús i un manteniment adequats per conservar i mantenir les condicions inicials de seguretat, habitabilitat i funcionalitat exigides normativament.

S'aconsella, doncs:

- Fer operacions de neteja dels excrements que deixen les aus en les cobertes i campanars
- Fer un repàs periòdic de les teulades dels immobles de les parròquies
- Mantenir l'estanquitat dels immobles, a les inclemències climatològiques i a l'agressivitat de l'entorn, procurant que la

vegetació no arrelhi en els paraments de façana i cobertes i que les aus no niïn en els interiors dels edificis

- Reparar la instal·lació elèctrica

2.- Conservació del tresor artístic i arxius

2.1.- Conservació.

S'ha d'atendre amb molta diligència la conservació del tresor artístic i bibliogràfic històric, tenint-ho degudament guardat, en un lloc digne i ben presentat (pensant en possibles investigadors), ventilat i sense humitats i amb la instal·lació elèctrica que compleixi la normativa vigent. Per prevenir possibles robatoris o subtraccions, convé insistir en tenir cura de les mesures de seguretat.

2.2.- Inventari.

És necessari tenir sempre actualitzats els Inventaris del Patrimoni, amb una descripció que permeti la seva fàcil identificació. Seria de gran utilitat tenir gravat en CD-R aquest patrimoni, enviant una còpia al Bisbat. Aquesta cura s'ha de tenir, sobretot, en ermites i santuaris sense vigilància, ubicats fora de la població.

2.3.- Concentració d'arxius.

En les parròquies on no resideix el mossèn, si es veu que l'arxiu parroquial no té prou garanties de seguretat es pot optar, sobretot si són llibres de més de 100 anys, de portar-los a l'arxiu diocesà; si més no de guardar-los en la parròquia on resideix el mossèn. En aquest cas s'ha de comunicar a aquesta Delegació el trasllat omplint l'expedient preparat per aquest trasllat. En tot cas mai es permetrà ser guardats en dependències no eclesials.

3.- Actes culturals en els temples

El temple té una finalitat estrictament religiosa i, per tant, el cc. 1210 i 1220 prohibeix en ell tot el que no estigui en consonància amb la santedat del lloc. Excepcionalment es podran fer concerts i exposicions si s'observen les normes següents:

3.1.- Concerts en temples o locals parroquials

- a) Els organitzadors sol·licitaran per escrit el corresponent permís al Rector que, si ho creu oportú, també demanarà la corresponent autorització al Bisbat
- b) Abans de programar un concert, el Rector ha de revisar les peces, tant corals com musicals, que s'interpretaran i, també, la coral o grup que ho farà. La música, o cant, que s'interpreti ha de ser música sacra o religiosa cristiana, o aquella que ajudi a elevar l'esperit humà i cristià. La música d'orgue gaudirà de tractament privilegiat.
- c) La programació respectarà els horaris de culte de la parròquia o el usos del local.
- d) Els organitzadors dels concerts es comprometran per escrit a donar una retribució econòmica en concepte de despeses de personal, neteja, consum elèctric, aigua, reordenació del temple, danys eventuais que poden produir-se i cobertura de responsabilitat civil

3.2.- Exposicions en temples o locals parroquials

Sempre s'ha de demanar permís a la Delegació Diocesana, exposant el motiu de l'exposició, el material que es vol exposar, els horaris, els preus de la visita i la durada de l'exposició.

4.- Arxiu

- a. El responsable de l'arxiu sempre deixarà treballar als investigadors, els quals s'acomodaran als horaris prefixats
- b. No es podrà treure cap document de l'arxiu
- c. Es permetrà fotografiar el document de treball si hi ha un compromís de no lucrar-se i fer còpies. Les fotos seran sense flas i només podran fer-se de documents solts, tenint en compte l'apartat g)
- d. Podran microfilmarse, en les mateixes condicions, els documents que facin referència al treball d'investigació.
- e. Tant per fotografiar com per microfilmarse s'haurà de demanar permís a la Delegació Diocesana del Patrimoni Cultural i Artístic

- f. No es permetrà microfilmear tot l'arxiu, ni un volum sencer, o un llibre de protocols si no és per a ús del mateix arxiu.
- g. Es recorda als investigadors l'obligació de dipositar en l'arxiu un exemplar de les publicacions per les quals hagin usat fons documentals de l'arxiu, així com lliurar els clixés de les fotografies i microfilms.
- h. La recerca a l'arxiu històric té una taxa de 60 €, com en el cas de la recerca a l'arxiu històric diocesà (Cfr. Decret episcopal de 8 de gener de 2010)
- i. És important recordar, també, el que s'ha dit al núm.7 d'aquestes disposicions a recordar, referent a qui pot accedir a les dades dels arxius parroquials i el límit de 100 anys per a terceres persones.

5.- Fotografies

- a. No es permetrà fotografiar l'interior artístic del temple o de quelcom que faci referència al temple.
- b. Si es demana permís a la Delegació del Patrimoni Cultural i Artístic, es comunicaran als interessats les condicions gràfiques i econòmiques.

6.- Préstec de peces artístiques per a exposicions o reparacions

- a. Les peces poden ser pictòriques, escultòriques, d'orfebreria, bibliogràfiques o vestimenta.
- b. Si el motiu del préstec és la reparació, aleshores es fotografiarà l'objecte, després se signarà el corresponent document de préstec, especificant les reparacions que s'han de fer, qui les farà i el temps aproximat, tot amb el vist-i-plau de la Delegació Diocesana. Una vegada feta la reparació, al tornar-se cal comprovar com s'ha fet la restauració. Cal posar especial atenció per procedir al daurat o abrillantar peces d'orfebreria, perquè algunes intervencions s'estan realitzant en l'actualitat sobre "plata vella" estan deteriorant de manera greu calzes, copons, creus...
- c. **Molt important!** *Si el préstec es fa amb motiu d'alguna exposició, tant amb l'àmbit diocesà com extradiocesà, prèvia-*

ment se sol·licitarà a la Delegació Diocesana per part dels organitzadors la corresponent autorització.

7.- Adquisició d'objectes litúrgics, obres noves i restauracions.

- a. Per a qualsevol obra nova o restauració, fora o dintre del temple, (pintures, restauracions, altars nous, retaules, vitralls, etc.) es necessita el vist-i-plau de la Delegació Diocesana del Patrimoni Artístic i a la Delegació Diocesana d'Economia. Per això, abans de començar les obres, s'enviarà a la Delegació Diocesana el projecte signat per un arquitecte o tècnic i la sol·licitud d'autorització, i a la Delegació d'Economia segons la normativa pròpia el pressupost. Ambdues Delegacions enviaran, si s'escau, la corresponent autorització.
- b. Aquesta autorització és preceptiva i, més encara, si el temple ha estat declarat B.I.C, o es és d'especial valor artístic; aleshores també es necessita el vist-i-plau de les Conselleries de Patrimoni corresponent, que ho tramitarà la Delegació Diocesana..
- c. Correspon al Rector (i no als Alcaldes o Corporacions Municipals o altres Associacions tan cíviques com eclesials) la sol·licitud d'obres noves o restauracions. Encara que tots puguin ajudar en la recerca d'ajuts, subvencions, etc.
- d. Per això també s'exigirà el corresponent permís si les obres són subvencionades pels Governos de Catalunya o València, per una institució civil o per persones particulars.
- e. Tanmateix es demanarà permís quan es vulguin adquirir imatges, objectes litúrgics, etc. que comporten moltes despeses. Aquesta disposició també s'aplicarà en els cas de donacions, de regals....
- f. La tramitació per l'exempció de l'IVA cal realitzar-la abans de l'inici d'obres o de compres.
- g. La normativa s'aplicarà de la mateixa manera quan els propietaris, administradors o mantenidors siguin les associacions religioses o germandats.

E) Disposicions econòmiques

1.-Número d'identificació fiscal

El NIF núm. R-4300002-E, correspon al Bisbat, a les parròquies i a altres entitats de la seva demarcació. Cada parròquia tindrà un compte corrent amb una entitat financera, o més si fora estrictament necessari -en principi només un per una parròquia- en el qual figurarà com a titular la parròquia amb el NIF del Bisbat.

2.- Actes extraordinaris d'administració

Són nuls sense l'autorització prèvia escrita de l'Ordinari, a tenor del c. 1281 del CIC, els actes d'administració considerats comunament com extraordinaris.

En aquesta qüestió cal atènyer-se al Decret del Sr. Bisbe de 31 de gener de 2011, el qual explicita les prescripcions del c. 1281 referents als actes que sobrepassin el límit i mode d'administració ordinària. Són, doncs, actes d'administració extraordinària i necessiten el consentiment de l'Ordinari del lloc, aquests:

- a. La inversió de diners i els canvis d'inversió fets, sempre que suposin alteració notable en la naturalesa dels béns que s'inverteixen o risc per la inversió, quan el seu valor excedeixi el límit de 10.000,00 euros.
- b. Qualsevol actuació sobre els béns que pertanyen al patrimoni artístic i/o històric
- c. Les contractacions estables de personal, altres serveis com telefonia mòbil i targetes de crèdit o dèbit a nom de la parròquia, i els contractes de lloguer d'immobles propietat del Bisbat o de la parròquia, presentant amb la petició de permís una proposta documentada.
- d. L'adquisició i venda de béns (c. 1292) quan suposi un valor que excedeixi el límit, segons el següent barem en euros, referit a parròquies o entitats que tinguin ingressos ordinaris, segons comptes de l'any anterior

Fins a 2.500,00 €:..... Límit autoritzat.... 1.000,00 €

De 2.500,00 a 4.500,00 € Límit autoritzat.... 2.000,00 €

De 4.500,00 a 7.000,00 € Límit autoritzat.... 3.500,00 €
De 7.000,00 a 13.000,00 € Límit autoritzat.... 4.500,00 €
De 13.000,00 a 20.000,00 € .. Límit autoritzat ... 6.000,00 €
De 20.000,00 € en avant..... Límit autoritzat.. 10.000,00 €

Així, tota entitat que durant l'any haurà de fer una despesa extraordinària, és a dir, no contemplada en els pressupostos aprovats pel Bisbat (compra, venda o una inversió financera), i que arribi o superi els 10.000€, haurà de demanar permís d'acord amb el formulari i requisits que estan establerts; es poden demanar al Bisbat, d'acord amb els propis estatuts si en té.

L'aprovació es regirà pels següents criteris:

- a. De **10.000€ a 60.000€**, s'hauran de presentar almenys tres pressupostos i haurà de tenir l'aprovació del Consell d'economia, format pel Sr. Bisbe, el Vicari General, el Secretari General i l'Ecònom diocesà.
- b. De **60.000€ a 150.000€**, s'hauran de presentar almenys tres pressupostos i tenir l'aprovació del Consell d'Assumptes Econòmics.
- c. De **150.000€ a 1.500.000€**, s'hauran de presentar almenys tres pressupostos i tenir l'aprovació del Consell d'Assumptes Econòmics i del Col·legi de Consultors. A partir d'aquesta xifra s'ha de demanar permís a la Santa Seu.

3.- Rendiment de comptes i permisos

Els administradors de béns eclesiàstics dependents directament de l'autoritat diocesana, o sigui, de tota entitat de l'Església catòlica establerta a la diòcesi de Tortosa –tingui el NIF del Bisbat o un de propi- té l'obligació de presentar al Bisbat, dins del termini establert (en general, un mes després de tancar l'exercici), els comptes anuals i el pressupost del curs següent per tal que des del Bisbat s'aprovin, es doni el vist i plau o es doni per assabentat, segons correspongui a cada entitat.

Les parròquies presenten els comptes d'acord amb el programa comptable que té establert el Bisbat i que està homologat al pla comptable de la Conferència Episcopal Espanyola; les altres entitats poden tenir el seu programa, però haurà d'adequar-se al mencionat pla.

Junt amb el tancament de comptes, tota entitat haurà de presentar al Bisbat la fotocòpia de les llibretes en els darrers apunts del banc, o sigui, la conciliació amb les llibretes bancàries.

Els qui tenen un permís extraordinari han de fer els comptes mensualment. Recordem també que, a part del vist-i-plau de la Delegació Diocesana del Patrimoni, referent a les obres de conservació i millora del Patrimoni, pel que fa al pressupost, cal demanar el corresponent permís a l'Administració Diocesana.

Sabent que, per poder treballar en qualsevol lloc, (paletes, electricistes, fontaners, ferrers...) es necessita que presentin a la propietat –en aquest cas a vosaltres- dos certificats:

- a) certificat d'estar al corrent del pagament de la Seguretat Social
- b) certificat d'estar donats d'alta a la Seguretat Social els treballadors que realitzaran l'obra.

Si no tenim aquest documentació no els podem deixar treballar fins que no ens ho presentin.

4.- Declaració informativa sobre donatius

Des de l'any 2015, el règim fiscal de deduccions per donatius realitzats a l'Església a l'hora d'elaborar el seu IRPF (Declaració de renda), ha anat ascendint, arribant, a partir de l'exercici del 2020, al 80% dels primers 150 euros donats, i el 35% o el 40% a la resta del que s'ha donat en funció que aquesta donació sigui o no recurrent. És a dir, s'hagi donat una quantitat igual o inferior en els dos exercicis anteriors (2017 ≤ 2018 ≤ 2019). Tot això amb un límit del 10% de la base imposable declarada.

Per exemple, una persona que realitzi una donació de 1.000 euros la deducció ascendirà a la quantitat de 460 euros en el cas que hi hagués mantingut aquesta donació de 1.000 durant els anys 2018 i 2019.

Donatiu 1.000,00'.€ a l'any

Part del donatiu	% deducció	Deducció
150,00'.€	80%	120,00'.€
850,00'.€	35%	297,50'.€
A deduir de la declaració		417,50'.€

Donatiu 1.000,00'.€ amb un donatiu igual o inferior els dos últims anys

Part del donatiu	% deducció	Anterior deducció
150,00'.€	80%	120,00'.€
850,00'.€	40%	340,00'.€
A deduir de la declaració		460,00'.€

Respecte a societats o persones jurídiques, la deducció actual pot arribar al 40%.

Ens trobem, doncs, davant un important avantatge fiscal, que exigeix per part nostra ser especialment rigorosos pel que fa al control i acreditació de les donacions rebudes.

- En primer lloc, mitjançant l'expedició del rebut en què es recullin les dades personals i NIF del donant, així com l'import de la donació realitzada.
- En segon lloc, mitjançant l'obtenció i conservació del suport documental de la donació realitzada objecte d'acreditació.
- Cal destacar que aquesta acreditació no comporta massa problemes quan les quantitats obtingudes han estat fetes a través de transferències bancàries, rebuts girats o ingressos realitzats pels donants en comptes bancaris de la nostra titularitat. Així, recordar-vos una altra vegada la pàgina web www.donoamiiglesia.es.

El problema es planteja quan les donacions són realitzades en efectiu.

- No es poden rebre quantitats que superin els 1000 euros.
- Ha de quedar clar que, perquè la donació pugui ser certificada davant l'Agència Tributària per aquest Bisbat de Tortosa, ha de ser ingressada en el compte bancari corresponent a l'entitat que rebí la donació, indicant en el concepte de l'ingrés, la personalitat del donant, i conservant el resguard de l'ingrés a efecte de provar la seva procedència.
- Des del Bisbat se us enviarà un paper per omplir les dades i poder fer aquesta declaració davant l'Agència Tributària (Hisenda).

- La declaració s’ha de presentar abans del 20 de gener de 2021, i afecta als donatius rebuts durant l’any 2020. Les dades remeses amb posterioritat al 20 de gener de 2021, no podran ser incloses en la declaració, amb el consegüent detriment del dret a deducció per part del donant, que per a ser efectiu, hauria de ser objecte d’una declaració complementària posterior subjecta a una multa o recàrrec tributari que ha de ser atès pel subjecte incomplidor. Adonem-nos que, encara que sens dubte no és la intenció dels nostres fidels donants, el benefici fiscal de la deducció comentada constitueix un veritable dret al seu favor, l’exercici del qual, depèn del nostre bon fer.
- Cal comunicar, per tant:
 1. Nom i cognoms, raó o denominació social, de la persona física o jurídica que hagi realitzat el donatiu.
 2. Número d’identificació Fiscal (NIF) del donant. De les persones jurídiques cal demanar fotocòpia del seu NIF.
 3. Import del donatiu o aportació. En cas que aquests siguin en espècie, valoració del que s’ha donat o aportat.
 4. Justificació documental de les quantitats percebudes objecte de certificació.

5.- Obligacions tributàries anuals

Per tal de preparar la declaració de l’Impost Sobre Societats corresponent a l’exercici de 2020 us agrairé que envieu a aquesta Administració els documents següents:

- a. Certificació expedida pel Banc o Caixa d’Estalvis dels interessos bruts abonats i retenció de l’Impost Renda Capital (I.R.C.) i saldo mig del compte.
- b. Relació de rendes abonades i moviment de dipòsits de valors (en el cas que n’hi hagi).
- c. Relació de lloguers percebuts corresponents a Habitatges, Locals o altres propietats que siguin de la Parròquia, Bis-

- bat i altres entitats eclesiàstiques (s'entén cedides a tercers) (Confeccionar relació amb detall de cada edifici).
- d. Si s'ha produït alguna compra o venda de finques o edificis, indiqueu-nos la data i import, tant de la compra com de la venda.
 - e. **Adjuntar totes i cada una de les factures, de forma individual (una) o col·lectivament (varies) agrupades segons el proveïdor, de l'any 2020**
 - f. **Adjuntar totes i cada una de les factures relatives a inversions, millores i reformes realitzades en el temple parroquial, ermites i immobles de la teva parròquia corresponent a l'any 2020**
 - g. Cal aportar informació dels lloguers per a fer la liquidació de l'IVA trimestral
 - h. Per tal d'evitar successives reclamacions, si alguna Parròquia no està afectada pels punts anteriors, caldrà que ens retorni la present indicant "SENSE MOVIMENT".

6.- Trameses de diners al bisbat

Feu-les per transferència directa al BBVA,
ES72/0182/4332/8102/0032/9310,
indicant el concepte o destinatari i qui fa la transferència.

7.- Trameses de col·lectes obligades

Feu-les per transferència directa a la corresponent entitat bancària, comunicant al mateix temps la tramesa feta

Els números correctes són aquests:

- a.- Càritas: BBVA, ES42 0182 4332 8702 0018 3765
- b.- Mans Unides: BBVA, ES32 0182 4332 8202 0032 4452
- c.1.- Missions: OMP, BBVA, ES22 0182 4332 8302 0012 8740
- c.2.- Missions: Missioners diocesans,
BBVA ES94 0182 4332 8802 0026 3678
- d.- Residència Sant Miquel:
BBVA ES54 0182 4332 8702 0015 5904

8.- Retribució dels sacerdots del Bisbat

Gener 2021 - Desembre 2021

El Sr. Bisbe, prèvia consulta a la Junta de Dotació i Previsió Social del Clergat, s'ha dignat aprovar la **NORMATIVA DIOCESANA DE RETRIBUCIÓ DELS SACERDOTS**, que estarà vigent des de l'1 de gener de 2021 fins al 31 de desembre de 2021, d'acord amb els Estatuts i el Reglament del Fons Diocesà per al Sosteniment del Clergat, aprovats en desembre de 1986, i reformats en setembre de 1995.

Aquesta retribució atén al col·lectiu del Clergat Diocesà:

- a) Sacerdots menors de 65 anys.
- b) Sacerdots pensionistes.

La Junta de Dotació i Previsió Social del Clergat, d'acord amb els Estatuts i el Reglament del Fons Diocesà per al Sosteniment del Clergat, aprovats pel Sr. Bisbe i publicats al BOBT del mes de desembre de l'any 1986 (p.p. 1063-1068), i reformats en data 6 de setembre de 1995, en reunió plenària del dia 1 de desembre de 2015, i amb la posterior aprovació del Sr. Bisbe, ha pres els següents acords:

8.1.- Garantir a tot sacerdot diocesà, per “una o altra via, o per la suma de vàries”, la quantitat de 13.664,10 € a l'any, ó 14 mensualitats de 976,00 €, més la bonificació del 50% de tot treball remunerat i/o el 25% de qualsevol pensió per jubilació o invalidesa

Per confeccionar cada una de les retribucions personals es tindran en compte les normes següents:

8.1.1.- El FDSC aportarà al sacerdot:

- a) **14 mensualitats de 976 €, per un treball o per una pensió (*)**
- b) **El 50% de la gratificació que li correspongui per annexes, distribuïdes en 12 mensualitats.**
- c) **El 50% d'altres gratificacions que rebí el sacerdot, distribuïdes en 12 mensualitats.**

Aquestes gratificacions inclouen:

1. Estipendis: la part personal que correspon, de l'any anterior.

2. Aranzels-votiu: la part personal que correspon, de l'any anterior.
3. Altres gratificacions.

8.1.2. El sacerdot ingressarà al Bisbat el total de les gratificacions que rebi.

- a) Aquestes gratificacions inclouen els tres conceptes descrits en l'apartat anterior c).
- b) Això ho farà al final de cada trimestre (abans del 28 de març, 28 de juny, 28 de setembre i 20 de desembre), fent dos o tres ingressos al compte del Bisbat (ES72 0182 4332 8102 0032 9310 –BBVA-) on consti el nom i cognoms i el motiu: votiu o estipendis **o altres gratificacions. Es farà des de la llibreta de la parròquia, on prèviament haurà ingressat les quantitats corresponents. Comptablement es posarà al 512 estipendis-misses mossens; al 513 aranzels-votiu mossens i al 514 altres gratificacions mossens.**

(* El sacerdot que rebi remuneració oficial per un treball o pensió

- Si és per un treball, comptabilitzat el 50%, el FDSC aportarà al sacerdot la quantitat necessària fins arribar als 976 €. Així el sacerdot disposarà ja per aquest apartat a) de 976 € més el 50% de la remuneració del treball. Sense perjudici del que li correspongui a més pels apartats b. i c.
- Si és per una pensió, comptabilitzat el 75% de la pensió, el FDSC aportarà al sacerdot la quantitat necessària fins arribar als 976 €. Així el sacerdot disposarà ja per aquest apartat a). de 976 € més el 25% de la remuneració per la pensió. Sense perjudici del que li correspongui a més pels apartats b. i c. del 81.1.1.

8.2.- Les parròquies col·laboraran aportant el 25% dels seus ingressos anuals a l'Administració General del Bisbat, com els anys anteriors, que es distribuirà de la següent manera: el 5% al Fons de Cases Rectorals i locals parroquials i el 20% restant al Fons de Sustentació del Clergat. Acabat l'exercici

anual el superàvit del Fons de Sustentació es destinarà al Fons de Cases Rectorals i locals Parroquials.

- 8.3.- Els **Annexos** es gratificaran en 79 €, 46 €, 30 €, 21 € i 15 € al mes, segons es tracti del 1r, 2n, 3r, 4t o 5è.
- 8.4.- El **quilometratge** fet per atendre pastoralment els annexes s'abonarà a raó de 0,34 € per quilòmetre, dels quals 0,19€ estan exempts de tributació i 0,15€ no.
- 8.5.- El sacerdot que lliure i voluntàriament no desitgi integrar-se en el FDSC percebrà, no obstant, 150,25 € per 14 mensualitats amb càrrec a aquest mateix Fons.
- 8.6.- Aquests acords entraran en vigor el dia 1 de gener de 2021, i es perllongarà fins el dia 31 de desembre de 2021.

9.- Assegurances contractades

D'acord amb el que marca la llei i les necessitats de les parròquies, la diòcesi de Tortosa, com la resta de diòcesis de la CEE, té contractat amb UMAS dos tipus d'assegurances per a totes les parròquies.

9.1.- Responsabilitat civil.

Aquesta assegurança està dissenyada per a les activitats pròpies d'una parròquia. Amb ella es cobreixen les responsabilitats civils de:

- l'immoble (pluja, vent, pedregades, neu, robatoris, cristalls trencats, danys per l'aigua, danys elèctrics, panys)
- les activitats que es desenvolupen dins del propi immoble: culte, catequesi, reunions, xerrades, formació...;
- les activitats organitzades per la parròquia a l'exterior, mentre no passin de 48 hores: processons, romeries, Misses de campanya, convivències, trobades, visites organitzades...;
- les de la persona del rector
- les dels col·laboradors parroquials (voluntaris, catequistes... aquells que presten el seu servei a la parròquia),
- les de la realització d'obres menors,

- les causades per productes... com la derivada d'intoxicacions, en el cas d'organitzar una activitat en la que es suposi l'expedició de productes d'alimentació

Cada risc tindrà de forma directa una cobertura d'1.000.000 € per sinistre.

9.2.- Multirrisca

Aquets producte cobreix els aspectes més importants que puguin sorgir en els immobles religiosos com temples, ermites, centres parroquials, abadies, etc

Amb aquesta es cobreix: incendis, explosió, caiguda de llamps, despeses de demolició i escombraries, actes vandàlics o malintencionats, danys produïts per l'aigua...

10.- Taxes i ofrenes a la Cúria i a les parròquies

A.- Taxes a la Cúria diocesana

1.- Legalitzacions de partides	7 €
2.- Certificats.....	7 €
3.- Autoritzacions.....	7 €
4.- Llicències ministerials.....	7 €
5.- Recerca d'un document a l'arxiu històric.....	60 €
6.- Títol de Presbiterat o Diaconat	7 €
7.- Matrimoni	
7.1.- Autorització d'un matrimoni, de fóra.....	15 €
7.2.- Atestat de llibertat i solteria.....	15 €
7.3.- Dispensa d'impediments	15 €
7.4.- Tràmit d'entaulament	16 €
8.- Esmenes de partides	8 €

B.- Règim de costes judicials per a l'any 2021.

PRIMERA INSTÀNCIA (Tribunal eclesiàstic de Tortosa)

Taxes del Tribunal.....800 €

Honoraris del Peritatge (personal i sobre les Actes).....400 €

Honoraris dels Advocats: *de lliure contractació*

SEGONA INSTÀNCIA (Tribunal Metropolità de Tarragona
Taxes del Tribunal.....500 €
Advocats i perits: *no intervenen*

ALTRES DRETS I SUPLITS
Rato i no consumat (exclosos drets de Roma i perits).....750 €
Poders notariais: *gratuït*
Certificats i còpies: *gratuït*
Exhorts: *segons aranzels de la Cúria Diocesana*

PAGAMENTS

Els pagaments poden efectuar-se fraccionats i veure's reduïts fins a la total exempció, sempre que així es justifiqui al Tribunal

C.- Ofrenes a les parròquies

- 1.- Estipendi de la Missa..... 10 €
- 2.- Misses gregorianes (10 x 30).....300 €
- 3.- Celebració del Baptisme..... 15 €
(4,50 aranzels; 10,50 votiu)
- 4.- Celebració del matrimoni a la parròquia pròpia..... 30 €
(9 aranzels; 21 votiu)
- 5.- Celebració de matrimoni a una ermita, capella
o santuari 160 €
- 6.- Celebració de les exèquies..... 75 €
(19,50 aranzels; 10 intenció Missa; 45,50 votiu)

D.- Taxes a les parròquies

- 1.- Expedient matrimonial d'un o dels dos contraents 25 €
- 2.- Autorització/delegació de matrimoni,
sense expedient ⁶..... 25 €
- 3.- Extracte-certificat de partida
(sense passar per la Cúria)..... 7 €

⁶ El Sr. Rector no està obligat a assistir a matrimonis en llocs de culte (ermites, capelles, santuaris, convents, etc.) que no siguin el propi temple parroquial. En canvi, la seva autorització i/o delegació és necessària per a la validesa (Cfr. CIC c.c. 1109, 1110, 1111).

4.- Còpia literal i íntegra de partida	10 €
5.- Recerca de partida antiga amb finalitat històrica o civil	15 €
6.- Reconstrucció de partida amb assentament registral.....	15 €
7.- Tramitació davant la Notaria de testaments fets a la parròquia.....	15 €
8.- Altres certificats.....	7 €

ACLARIMENTS

1. En relació a la celebració d'exèquies, la quantitat de 75 € cal entendre-la globalment, és a dir, en ella està inclòs l'estipendi de la Missa pel difunt. Si les exèquies es fan sense Missa, caldrà celebrar-la un altre dia.
2. En canvi, l'ofrena en la celebració del matrimoni, si es fa dintre de la Missa, cal entendre-la per separat, és a dir, 30 € per la celebració del matrimoni i 10 € per l'estipendi de la Missa. (30+10=40)
3. Per la qual cosa, els percentatges de 70%, 20% i 10% que s'apliquen al rector, parròquia i bisbat, respectivament, s'han d'obtenir a partir de 65 € en el cas de les exèquies i 30 € en el cas del matrimoni. Cal tenir-ho en compte a l'hora de calcular les aportacions o retribucions anuals al Fons de Sosteniment del Clergat. En concret, aquestes serien les quantitats que cal posar als comptes anuals parroquials, resultants del 30% (20% de la parròquia + 10% del bisbat): *4,50 € pels baptismes; 9,00 € pels matrimonis; 19,50 € per les exèquies*

Tortosa, 31 de gener de 2020.
Francisco García Monforte
Canceller - Secretari General

Crònica Diocesana

Recull de notícies publicades al setmanari “Vida diocesana”

La Cort d’Honor participa en la campanya ‘Cap família fora de línia’ per a mantenir l’escolarització en línia de tots els infants i joves de Tortosa.

La Cort d’Honor de la Mare de Déu de la Cinta, compromesa amb les famílies més vulnerables de la ciutat, ha col·laborat fent una donació econòmica a la iniciativa ‘Cap família fora de línia’ impulsada pel Grup d’Esplai Blanquerna per a ajudar a mantenir l’escolarització dels infants i joves de Tortosa, millorar la igualtat d’oportunitats en el seguiment de les classes a distància i evitar, d’aquesta manera, la bretxa digital.

La donació econòmica s’ha dirigit a facilitar la compra de material escolar, principalment equips informàtics, i proporcionar l’accés a internet de les famílies amb pocs recursos.

Des de la Cort d’Honor som sensibles a les necessitats de l’entorn, i també sabem que tota ajuda és poca en situacions excepcionals com les que estem vivint. Per aquest motiu, el passat 17 de març, amb l’inici de l’estat d’alarma, també vam fer entrega de 546 litres de llet a Càritas Tortosa, per a ajudar a donar resposta a les demandes de les famílies més necessitades de la ciutat. *Cort d’Honor de la Mare de Déu de la Cinta*

12 hores de pregària per fer front a la crisi.

Una vegada començat el nou semi-confinament, els capellans de l’**Arxiprestat Delta-Litoral** varen creure necessari tornar la mirada confiada al Senyor, especialment per a les noves incerteses que estaven afrontant molta gent, nous desànim ja viscuts... per als quals feia falta renovar la confiança en el Senyor.

Aquesta és la raó de la convocatòria de **12 hores de Pregària davant el Santíssim**, que van tenir lloc el passat 21 de novembre en diferents parròquies de l'arxiprestat, per demanar al Senyor per tantes persones, perquè no decaigués la fe i l'esperança, i perquè la caritat no defallís, especialment amb els més necessitats.

Una nova oportunitat compartida, a pesar de les restriccions, per evidenciar que no estem sols i que junts es poden fer grans coses.
Mn. Jordi Salvadó

Molt emotiu funeral pels difunts de la pandèmia a la residència de Morella.

Passaven pocs minuts de les 11 del matí del diumenge 13 de setembre. Al placet de l'església de Morella començaven a aplegar els familiars i coneguts d'aquells majors que ens han anat deixant al llarg dels darrers mesos. El fet de compartir familiars en la residència crea un vincle entre els qui coincidien en les visites. Ara es retrobaven al placet sols amb el record.

L'església de Santa Maria la Major va acollir el solemne funeral. Una celebració pendent des del mes de juny que ha hagut d'esperar fins ara.

Més de quaranta familiars, el personal de la residència, l'alcalde i el Jutge de Pau van protagonitzar el moment més emotiu de la cerimònia. Una processó de llums roges i flors blanques en memòria dels 32 residents que ens han deixat, va recórrer tota la basílica fins aplegar als peus de l'altar on personal de la residència recollia els simbòlics ciris encesos i els col·locava vora l'altar.

També va haver d'altres moments que van emmudir a la basílica sencera, com quan es va fer presents als 32 vellets i velletes dient el nom de cada un d'ells, o quan va sonar "El silenci", una música per tractar de mitigar amb el record, la buidor de no haver-se pogut acomiadar.

La celebració va estar oficiada pel bisbe de Tortosa, qui ha volgut estar a prop dels familiars en aquest comiat, recordant el significat de la celebració de l'eucaristia per als cristians i donant un missatge d'esperança a la comunitat. *Mn. Josep Àngel Pitarch*

Aniversari d'Ordenació Sacerdotal (i en van 22).

Normalment, quan es publica un aniversari d'ordenació a la Vida Diocesana sol fer-se perquè coincideix amb el 10è aniversari, o els 25 o 50 anys de consagració. Per als protagonistes d'aquesta notícia, havia de ser un dia especial, perquè a part de celebrar l'aniversari d'ordenació, precisament en el dia de la Solemnitat de Crist Rei (l'any 1998 va ser també el dia d'aquesta festa) havia de coincidir amb la consagració episcopal com a bisbe auxiliar de Barcelona de Mn. Javier Vilanova.

Les restriccions decretades pel Govern de la Generalitat, però, van fer repensar la data. Amb tot, els tres sacerdots varen decidir trobar-se -com han fet cada any, sempre que han pogut- i celebrar la missa en una de les parròquies que serveixen. En aquest cas, va ser a la de Sant Joan Baptista, a la Vilella Baixa. Una celebració senzilla, però sempre emotiva, esperant que ben aviat es pugui reunir novament per a l'ordenació episcopal.

Al final de la celebració, i després de les salutacions oportunes als feligresos, els altres dos companys de Mn. Javier el van obsequiar amb un regal que, de ben segur, farà servir en la seva nova tasca pastoral. *Mn. Jordi Salvadó*

Tortosa celebrà una Missa d'acció de gràcies amb el Sant Crist de la Puríssima.

El 25 de juliol es celebrà una Eucaristia d'acció de gràcies i petició al Senyor per a què ens guardi de la pandèmia que tant amenaça la humanitat. El lloc, la plaça dels Dolors de Tortosa, organitzada per la Confraria del Sant Crist de la Puríssima, imatge a qui els tortosins i tortosines tenim una gran devoció. Es venera a l'església del convent de la Puríssima Concepció Victòria de Tortosa, fundat pel bisbe Giovanni Battista Veschi, llavors Bisbe de la nostra diòcesi. Allí reposen les seves despulles. Ell va portar la imatge, una obra de la primera meitat del segle XVII, atribuïda al frare franciscà Humili de Petralia (Giovanni Francesco Pintorno), nascut a Petralia Soprana (Itàlia).

Celebrà l'Eucaristia Mn. Isaïes Riba, Prior de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima. S'oferí pels confreres que ja han passat a la Casa del Pare i pels qui han estat víctimes del coronavirus. Hi

eren presents la Sra. alcaldessa de la ciutat i alguns regidors; el Sr. Ferran Bel, diputat al Parlament; la presidenta de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta; la Sra. Cinta Fontanet, secretària de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima i presidenta de l'agrupació de confraries; membres de confraries i un bon nombre de tortosins. En total ens vam aplegar unes dues-centes persones.

S'inicià la celebració amb una salutació del confrare Sr. Tomàs Serrato, qui agrafà la celebració en acció de gràcies per l'ajuda que el Sant Crist ens ha donat i estem segurs que ens seguirà ajudant. En temps de pandèmia sempre ha sortit pels carrers de la nostra ciutat per protegir-nos.

Per acabar l'Eucaristia va donar Mn. Isaïes la benedicció final, vam cantar els goigs del Sant Crist i una veu potent va exclamar per tres vegades: Visca el Sant Crist de la Puríssima! Amb un fort aplaudiment s'acabà la celebració. *Maria Joana Querol Beltrán*

Sant Pare

**Carta Apostòlica en forma de “Motu Proprio”»
SPIRITUS DOMINI
del Summe Pontífex Francesc
sobre la modificació del càn. 230 § 1 del Codi de Dret Canònic
sobre l'accés de les persones del sexe femení
al ministeri instituit del Lectorat i de l'Acolitat**

L'Esperit del Senyor Jesús, font perenne de la vida i la missió de l'Església, distribueix als membres del Poble de Déu els dons que permeten a cadascun, d'una manera diferent, contribuir a l'edificació de l'Església i a l'anunci de l'Evangelí. Aquests carismes, anomenats *ministeris*, ja que són reconeguts públicament i instituits per l'Església, es posen a disposició de la comunitat i la seva missió de forma estable.

En alguns casos aquesta contribució ministerial té el seu origen en un sagrament específic, l'Orde Sagrat. Altres tasques, al llarg de la història, han estat instituïdes a l'Església i confiades a través d'un ritu litúrgic no sacramental als fidels, en virtut d'una forma particular d'exercici del sacerdoci baptismal, i en ajuda del ministeri específic dels bisbes, preveres i diaques.

Seguint una venerable tradició, la recepció dels “ministeris laicals”, que sant Pau VI va regular en el Motu Proprio *Ministeria quaedam* (17 d'agost de 1972), precedia com a preparació a la recepció del Sagrament de l'Orde, tot i que aquests ministeris eren conferits a altres fidels idonis de sexe masculí.

Algunes assemblees del Sínode dels Bisbes han evidenciat la necessitat d'aprofundir doctrinalment en el tema, de manera que respongui a la naturalesa dels carismes esmentats i a les necessitats de l'època, i ofereixi un suport adequat al paper d'evangelització que pertany a la comunitat eclesial.

Acceptant aquestes recomanacions, en els darrers anys s'ha aconseguit una elaboració doctrinal que ha posat de manifest com certs ministeris instituïts per l'Església tenen com a fonament la condició comuna dels batejats i el sacerdoci reial rebut al sagrament del Baptisme; aquests són essencialment diferents del ministeri ordenat que es rep amb el sagrament de l'Orde. En efecte, una pràctica consolidada a l'Església llatina ha confirmat també com aquests ministeris laicals, basats en el sagrament del Baptisme, es poden confiar a tots els fidels idonis, ja siguin de sexe masculí o de femení, d'acord amb el que ja està previst implícitament en el canón 230 § 2.

En conseqüència, després d'haver escoltat l'opinió dels Dicasteris competents, he decidit procedir a la modificació del canón 230 § 1 del *Codi de Dret Canònic*. Per tant, decreto que el canón 230 § 1 del *Codi de Dret Canònic* tingui en el futur la següent redacció:

“Els laics que tenen l'edat i les qualitats assenyalades per un decret de la Conferència Episcopal poden ser cridats estabament per als ministeris de lector i d'acòlit, mitjançant el ritu litúrgic prescrit; amb tot, la col·lació dels ministeris no els dona dret a ser sustentats o remunerats per l'Església”.

Disposo també la modificació dels altres elements, amb força de llei, que fan referència a aquest canón.

El que he resolt amb aquesta Carta Apostòlica en forma de *Motu Proprio*, ordeno que tingui vigència ferma i estable, sense que res obsti en contra o malgrat qualsevol disposició contrària, encara que sigui digna de particular menció, i que es promulgui mitjançant la seva publicació a *L'Osservatore Romano*, entrant en vigor el mateix dia, i després es publiqui al comentari oficial de les *Acta Apostolicae Sedis*.

Donat a Roma, a Sant Pere, el 10 de gener de l'any 2021, festa del Baptisme del Senyor, vuitè del meu pontificat.

Francesc

**Congregación para el Culto Divino
y la Disciplina de los Sacramentos
Prot. N. 17/21**

**Nota sobre el Miércoles de Ceniza
Imposición de la ceniza en tiempo de pandemia**

Pronunciada la oración de bendición de las cenizas y después de asperjarlas, sin decir nada, con el agua bendita, el sacerdote se dirige a los presentes, diciendo una sola vez para todos, la fórmula del Misal Romano: «*Convertíos y creed en el Evangelio*», o bien: «*Acuérdate de que eres polvo y al polvo volverás*».

Después, el sacerdote se limpia las manos y se pone la mascarilla para proteger la nariz y la boca, después impone la ceniza a cuantos se acercan a él o, si es oportuno, se acerca a cuantos están de pie en su lugar. El sacerdote toma la ceniza y la deja caer sobre la cabeza de cada uno, sin decir nada.

En la sede de la Congregación para el Culto Divino y la Disciplina de los Sacramentos, a 12 de enero de 2021.

Robert Card. Sarah
Prefecto

† Arthur Roche
Arzobispo Secretario

**La fiesta de San Juan de Ávila
se celebrará en toda la Iglesia**

La Congregación para el Culto Divino y la Disciplina de los Sacramentos ha aprobado hoy, 25 de enero de 2021, la inscripción de la celebración de San Juan de Ávila, presbítero y doctor de la Iglesia en el calendario romano general.

Decreto sobre la inscripción de tres celebraciones

La santidad se vincula con el conocimiento, que es experiencia del misterio de Jesucristo, indisolublemente unido al misterio de la Iglesia. Este vínculo entre santidad e inteligencia de las cosas divinas y también humanas, brilla de modo particular en aquellos que han sido adornados con el título de “doctor de la Iglesia”. De hecho, la sabiduría que caracteriza a estos varones y mujeres no les concierne solo a ellos, ya que, al convertirse en discípulos de la Sabiduría divina, se han convertido a su vez en maestros de sabiduría para toda la comunidad eclesial. Por este motivo, los santos y las santas “doctores” son inscritos en el Calendario Romano General.

Por ello, teniendo en cuenta que recientemente han sido reconocidos con del título de doctor de la Iglesia grandes santos de Occidente y Oriente, el Sumo Pontífice Francisco ha decretado inscribir en el Calendario Romano General con el grado de memoria ad libitum:

- San Gregorio de Narek, abad y doctor de la Iglesia, el día 27 de febrero,
- San Juan De Ávila, presbítero y doctor de la Iglesia, el día 10 de mayo,
- Santa Hildegarda de Bingen, virgen y doctora de la Iglesia, el día 17 de septiembre.

Estas nuevas memorias deben ser inscritas en todos los Calendarios y Libros litúrgicos para la celebración de la Misa y la Liturgia de las Horas; los textos litúrgicos que han de ser adoptados, adjuntos al presente decreto, deben ser traducidos, aprobados y, tras su confirmación por parte de este Dicasterio, publicados por las Conferencias Episcopales. Sin que obste nada en contrario.

En la sede de la Congregación para el Culto Divino y la Disciplina de los Sacramentos, a 25 de enero de 2021, fiesta de la Conversión de san Pablo, apóstol.

Robert Card. Sarah Prefecto
Arthur Roche, Arzobispo Secretario

Tarraconense

Celebració d'acció de gràcies amb motiu del 25è aniversari del Concili provincial Tarraconense

El dia 21 de gener, solemnitat dels sants Fructuós, bisbe, i els diaques Auguri i Eulogi, tingué lloc a les 18 h. a la Santa Església Catedral Basílica Metropolitana i Primada de Tarragona, la celebració de l'Eucaristia amb motiu del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas i concelebrada pels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, abats de Montserrat i Poblet i alguns preveres. La part musical de la celebració fou a càrrec del "Cor dels Amics de la Catedral de Tarragona"

S'inicià la celebració amb una salutació en la que es donà la benvinguda als pares i mares conciliaris i els qui a través del web de l'arquebisbat de Tarragona podien seguir la retransmissió des de casa, donades les circumstàncies del moment present a causa de la pandèmia. Tot seguit l'agraïment per la presència de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, Cardenal, dels bisbes titulars i bisbes auxiliars de les diòcesis catalanes, abats de Montserrat i Poblet, abadessa del monestir de Vallbona de les Monges, Capítol Catedralici, preveres i diaques, representant de l'església rumanesa de Tarragona, Consell Pastoral Diocesà de Tarragona i tots els responsables d'activitats pastorals. Gràcies per ser-hi en comunió de cor i d'esperit, així com també els encarregats de retransmetre la celebració de la Missa.

Les primeres paraules del Sr. Arquebisbe de Tarragona foren de benvinguda a tots en aquest dia dels Sants màrtirs. Invoquem-los en aquests moments inicials de la celebració. Després del Glòria, es van proclamar les lectures pròpies del dia. La primera del llibre del profeta Daniel 3, 14-20.91-92.95. El Salm responsorial 33: "*El Senyor m'ha escoltat, res no m'espanta*". La segona lectura de la carta dels cristians Hebreus 10,32-36 i l'Evangeli segons sant Joan 17,11b-19.

Abans de l'homilia es donà lectura a l'Acta de martiri dels sants, Fructuós, bisbe de Tarragona i els seus diaques Auguri i Eulogi qui van ésser martiritzats amb ell. Segons aquest document, en el context de les persecucions anticristianes de l'emperador Valerià i d'Emilià, governador de la província Tarraconense, ordenà l'arrest del bisbe Fructuós el 16 de gener 259 i juntament amb ell, també foren fets presos els seus diaques, Auguri i Eulogi. El dia 21 de gener van ser jutjats i condemnats a cremar-los el mateix dia en l'amfiteatre. La comunitat cristiana tarraconense donà sepultura als cossos i acabà amb les paraules: *Oh, màrtirs benaurats, que ara esteu a la dreta del Crist, intercediu per nosaltres. Beneït sigue el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.*

El Sr. Arquebisbe de Tarragona, inicià l'homilia saludant tots els qui de manera presencial participàvem de la celebració i els qui la seguien des de casa. Cada dia 21 de gener, Tarragona celebra la festa dels sants màrtirs, qui formen part de la història de la ciutat. Avui al matí s'ha celebrat a la capella de sant Fructuós de la Catedral, la pregària i lectura de la Passió del Sant. Aquest martiri el cita sant Agustí en un dels seus sermons. Enguany, malgrat les restriccions per la pandèmia, podem celebrar la cloenda del CPT el qual es qualifica com a do de Déu i voldríem que esdevingués com a pauta de referència. Fa 25 anys, tal dia com avui, celebràvem la seua apertura. Després d'aquesta celebració es farà un document anomenat: *"Esperit, què dius als bisbes de la Tarraconense?"*. Serà presentat per l'arquebisbe Omella, aquí a la Catedral. El CPT es proposà com a denominador comú l'evangelització. No hi ha conversió personal, ni la purificació dels estaments eclesials tenen efecte, sense la pregària unànime, la qual enriqueix la notícia de Jesús. Unes idees dels escrits del bisbe de Vic, Josep Torres i Bages, fa 125 anys, ens hi poden ajudar: L'Església es basa en els consell de la Providència Divina. La religió és una perfecció sobrenatural de la naturalesa. Parla també de les grans assemblees eclesiàstiques que en diem concilis, que poden ser també concilis provincials i sínodes.

Avui, al final de l'Eucaristia es farà públic el document: *"Esperit, cap on guies les nostres esglésies?"* fet pels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya ala 25 anys del Concili Provincial Tarraconense. La CET vol avançar i malgrat les incerteses d'avui, el llibre romandrà a l'arxiu del nostre poble. El Papa Francesc, en l'encíclica "Fratelli Tutti" parla dels trets propis de l'Església i ens diu que l'església formem una família i, encara que cadascú estima la seua pròpia

terra, estimem l'església catòlica de llevant fins a ponent, com deia Sant Fructuós. Ens diu el Papa que cal escoltar-nos i comprendre'ns buscant punts de contacte mitjançant el diàleg. També ens diu el Papa que continuïn gastant-se herois en el cor de la nostra societat. En les converses, xarxes socials, formació d'infants i joves... hem de portar concòrdia, esdevenint missatgers de pau. Unir-nos germans i germanes és de veritat el que val la pena. Ens diu Torres i Bages que la religió és com l'aire que tothom respira. El CPT fou una gran experiència eclesial i vol ajudar el poble de Déu mitjançant l'Esperit Sant, a esdevenir forts en la fe. Ens cal a tots plegats fer dels documents conciliars un doll d'aigua que pugui donar flors i fruits a les nostres esglésies. És molt cristià saber esperar. Com diu el Salm responsorial d'avui: *"El Senyor m'ha escollit, res no m'espanta"*. Som el resultat del somni esperançat de Jesús que prega per nosaltres i ens confia les seues paraules. A la llum del Concili i dels nostres màrtirs, se'ns ofereix l'ocasió de renovar la nostra església, una església acollidora que porta el missatge que trobem en el si de l'amor de Déu.

Abans de la benedicció final, unes paraules del cardenal Omella: Benvolguts germans i germanes. L'home proposa i el Senyor disposa. Havíem programat molts esdeveniments per celebrar els 25 anys del Concili, però han sorgit dificultats inesperades. Avui surt a la llum el llibre "Esperit, cap on guies les nostres esglésies?". Està format per cinc capítols: I) El CPT, un esdeveniment sinodal i de comunió. II) L'Església, poble de Déu que surt a anunciar l'Evangeli. III) La Paraula de Déu i els sagraments, centre de la vida cristiana. IV) Una església per als pobres i els qui viuen a les perifèries. V) El camí conjunt de les esglésies amb seu a Catalunya. La convocatòria del CPT l'any 1994 per l'arquebisbe Torrella: "Esperit, què dius a l'Església de la Tarraconense?" i la "recognitio" l'any 1996 per part de Roma, van ser un motiu de joia. En nom de la CET ens comprometem a seguir treballant en les resolucions del Vaticà II i del CPT. I volem fer-ho invocant Santa Maria de Montserrat, patrona de Catalunya i Sant Josep. Acabà amb una pregària. Felicitats!!! Tot seguit esclatà un fort aplaudiment.

Amb l'alegria d'haver celebrat el 25 anys del CPT, ens vam acomiadar amb el desig de seguir les orientacions dels nostres bisbes de la CET, respecte el Concili. Donem gràcies a Déu.

Maria Joana Querol Beltrán

Noticiari i comunicats

El sacerdote Francisco José Prieto, nombrado obispo auxiliar de Santiago de Compostela

El papa Francisco ha nombrado al sacerdote diocesano Francisco José Prieto Fernández obispo auxiliar de Santiago de Compostela. Francisco José Prieto Fernández es, en la actualidad, vicario episcopal para la Nueva Evangelización de la diócesis de Ourense. El nombramiento se hizo público el jueves 28 de enero de 2021, a las 12.00 h. y así lo comunicó la Nunciatura Apostólica en España a la Conferencia Episcopal Española.

Francisco José Prieto Fernández nació en Ourense el 18 de agosto de 1968. Cursó estudios eclesiásticos en el Instituto Teológico “Divino Maestro” de Ourense, centro afiliado a la Facultad de Teología de la Universidad Pontificia de Salamanca (1986-1992) y fue ordenado sacerdote el 26 de junio de 1993.

Es licenciado en Teología Patrística por la Facultad de Teología de la Universidad Gregoriana de Roma (1992-1994) y doctor en Teología Bíblica por la Facultad de Teología de la Universidad Pontificia de Salamanca (2008).

Vicario episcopal para la Nueva Evangelización desde 2012

Su ministerio pastoral lo ha desarrollado en la diócesis de Ourense. Allí es, en la actualidad, capellán del monasterio de San José (Clarisas) (desde 2004) y vicario episcopal para la Nueva Evangelización de Ourense (desde 2012).

Esta actividad pastoral la ha compaginado con la docencia en el Instituto Teológico “Divino Maestro” de Ourense como profesor de Patrología y Orígenes del Cristianismo (desde el curso 1995-1996); de Metodología Científica (desde el curso 2007-2008); de Cristología (desde el curso 2009-2010) y de Mariología (desde el curso 2018-2019). Es profesor invitado en el Instituto Teológico Compostelano (desde el curso 2017-2018) y director del Centro de Ciencias Religiosas San Martín en Ourense, sección del Instituto Superior Compostelano de

Ciencias Religiosas. Formación Permanente del Clero de la diócesis de Ourense (desde el año 1995).

Miembro de la Asociación Bíblica Española (desde 2002) y de la Comisión Teológica Asesora de la Conferencia Episcopal Española (desde 2013), es secretario del consejo de redacción de la revista Auriensia, publicación del Instituto Teológico “Divino Maestro” (desde 1998).

Anteriormente ha desempeñado los siguientes cargos pastorales: vicario parroquial de la parroquia de Santa Teresita (1994-1995); formador del seminario menor (1995-1996); administrador parroquial de Chaguazoso, Manzalvos, Cádavos y Castromil (1996-1997), de Vilar das Tres (1997-2001) y de Carballeda (O Reino), Torrezuela, Corna y Coiras (2008-2009), además de vicario parroquial de San Pío X (2009).

Necrològiques

Rev. Jesús Cid Xutglà, prevere 1-1-2021

El dia 1 de gener de 2021, moria al seu domicili de Tortosa el Rev. Jesús Cid Xutglà, prevere del nostre bisbat. Havia nascut a Tortosa el 8 de febrer de 1945, fill de Jesús Cid Bonfill i de Sabina xutglà Oliveres, va ser batejat a la Catedral tortosina el 19 de febrer de 1945; confirmat a la parròquia *Sant Blai*, de Tortosa, el 13 de desembre de 1952; casat amb Conxita Aranda Latorre en la mateixa parròquia de *Sant Blai* el 12 de desembre de 1969, amb qui va formar una bona família cristiana de la qual van néixer tres fills, Jesús, Eva i Mariona

Cristià ferventment convençut, Jesús Cid treballà amb la seva dona, en la pastoral diocesana, especialment en la formació preparatòria del matrimoni. Amb la seva esposa Conxita, formava part dels "*Equips de la Mare de Déu.*". Tots dos van liderar l'expansió d'aquests equips per tota la diòcesi en els anys setanta, durant el pontificat de S.E. Card. Ricardo Mª Carles Gordó. Amb el vistiplau de la seva esposa i amb la crida del bisbe Mons. Javier Salinas Viñals, es va preparar mitjançant els ministeris de Lector (20-2-2002) d'Acòlit (18-12-2002) Admissió a ordes sagrats (12-1-2003). Va rebre el sagrament de l'orde en grau de "diaca permanent" el dia 30 de març de 2003, després d'una adequada formació a l'Institut Diocesà de Teologia, de Tortosa.

Desgraciadament, la seva esposa Conxita va morir el 3 de febrer de 2018, després d'haver patit la malaltia de "*Esclerosi Lateral Amiotròfica*" (ELA), malaltia en la qual Jesús es va desviure atenent la seva esposa i mitgant el seu dolor.

Com a diaca permanent ha estat membre de Consell Pastoral Diocesà, representant al conjunt de diaques. Va iniciar el seu ministeri diaconal a la parròquia de la *Santíssima Trinitat*, de Sant Carles de la Ràpita. Va ser delegat de les Obres Missionals Pontifícies i secretari de la Delegació *Família i Vida*. En parròquies petites, com les de *Sant Antoni*, *abat*, d'Els Reguers, o la de *Sant Agustí*, d'Alfara de Carles, era molt conegut, estimat i valorat pels feligresos per les

seves homilies dominicals, per l'atenció als nens de la catequesi o per les visites als malalts.

Així, doncs, després de la mort de la seva esposa, el Rev. Jesús Cid Xutglà, diaca permanent, havent-ho meditat i consultat, exposà al Sr. Bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent Vidal, el seu desig de ser admès al sagrament de l'orde en grau de prevere. Després d'estudiar el cas, fetes les consultes pertinents i, passat un temps prudencial, el Sr. Bisbe li conferí el sagrament de l'orde en grau de prevere a la Catedral de Tortosa el dia 29 de setembre de 2019. Com a prevere va ser nomenat vicari de les parròquies *Sant Antoni de Pàdua*, de Roquetes; *Sagrat Cor de Jesús*, del Raval de Cristo; i *Sant Agustí*, d'Alfara de Carles.

Ben aviat li va sobrevenir la malaltia que dificultà l'exercici del seu ministeri. Ja en el dia de la seva ordenació exclamava “*Com podria retornar al Senyor tot el bé que m’ha fet? Invocant el seu nom, alçaré el calze per celebrar la salvació. Compliré les meves promences al Senyor, ho faré davant el seu poble*” Especialment els quinze mesos darreres, però durant tota la vida, Jesús va ser un servidor de l'Església, donant testimoni com a cristià i com a persona consagrada al servei de la nostra diòcesi. El prelat diocesà, en la Missa exequial celebrada al temple de la parròquia de la *Mare de Déu del Roser*, de Tortosa, molt participada -en mig de la pandèmia- pel bisbe Mons. Javier Vilanova Pellisa, per un grup de sacerdots diocesans encapçalats pel Rector, Rev. Ramon Labernié i diaques, per molts fidels i amics de la família, pel grup de musical..., li donà les gràcies per haver estat un “bon servidor del Regne de Déu”. Preguem perquè el prevere Jesús, que ha tingut el goig de rebre els set sagraments, pugui participar del banquet celestial per sempre

D. Juan del Río Martín Arzobispo Castrense de España

Monseñor Juan del Río Martín, Arzobispo Castrense de España, presidente de la Comisión Episcopal para las Comunicaciones Sociales y presidente y fundador de Cáritas Castrense, falleció el día 28 de enero de 2021 en el Hospital Central de la Defensa “Gómez Ulla” como consecuencia de las afecciones provocadas por el coronavirus COVID-19.

D. Juan del Río Martín ingresó en el Hospital el jueves 21 de enero y, desde entonces, su estado se agravó hasta el fatal desenlace. Los desvelos y profesionalidad del personal sanitario no han conseguido evitar el fallecimiento del prelado.

Los capellanes castrenses, los equipos de gobierno del Arzobispado y del Seminario “San Juan Pablo II”, los seminaristas y el personal de la Curia se unen a la familia en estos momentos de dolor y elevan sus oraciones por el eterno descanso de quien fue su pastor.

D. Juan del Río Martín nació en Ayamonte (Huelva), el 14 de octubre de 1947. Estudió Bachillerato en el Instituto Laboral de su ciudad natal, y Filosofía y Teología en el Seminario Metropolitano y Centro de Estudios Teológicos de Sevilla (1973). Graduado Social por la Universidad de Granada (1975), es Bachiller, Licenciado y Doctor en Teología por la Universidad Gregoriana de Roma (1979-1984).

Ordenado sacerdote el 2 de febrero de 1974 en Pilas (Sevilla), ha desempeñado, entre otros, los siguientes cargos.

Formador y profesor del Seminario Menor de Pilas (1974-79). Párroco de Sta. María la Mayor de Pilas (1976-79). Vicerrector del Seminario Mayor Metropolitano de Sevilla (1984-87). Profesor de Teología del Centro de Estudios Teológicos de Sevilla y Director Espiritual de la Hermandad de los Estudiantes (1984-2000). Profesor de Religión en el Instituto de Bachillerato “Ramón Carande” de Sevilla (1984-87). Párroco de Nuestra Señora de Valme y Beato Marcelo Spínola de Dos Hermanas (1987). Delegado Diocesano de Pastoral Universitaria (1987-2000). Director del Servicio de Asistencia Religiosa de la Universidad de Sevilla, y Director de la Oficina de Información de los Obispos del Sur de España (1988-2000). Profesor del Instituto de Liturgia “San Isidoro” de Sevilla (1993-2000). Profesor de Teología de la Universidad de Sevilla (1994-2000). Secretario del Consejo Presbiteral de la Diócesis de Sevilla (1995-2000).

Nombrado Obispo de Asidonia-Jerez el 29 de junio de 2000, fue ordenado en la Catedral de Jerez de la Frontera el 23 de septiembre. El 30 de junio de 2008, recibe el nombramiento de Arzobispo Castrense de España y Administrador Apostólico de Asidonia-Jerez. Toma posesión como Arzobispo Castrense el 27 de septiembre de 2008. El 22 de abril de 2009 es nombrado miembro del Comité

Ejecutivo de la CEE y el 1 de junio de 2009 del Consejo Central de los Ordinarios Militares.

Actividades destacadas:

- Presidente de la Comisión de Comunicación Social de la CEE.
- Delegado Permanente de los Obispos andaluces ante RTVA 1990-2000
- Miembro de la Comisión Mixta Iglesia-Junta Andalucía RTVA 1990-2000
- Coordinador del Foro de Profesores Universitarios “Humanismo y Ciencia” 1990-2000
- Director Adjunto Pabellón Santa Sede Exposición Universal Sevilla 1990-93
- Postulador Diocesano Causa Beatificación de la Madre Celia Méndez 1992-95
- Miembro del Consejo Presbiteral de la Diócesis de Sevilla 1995-2000
- Miembro del Colegio de Consultores de la Diócesis de Sevilla 1995-2000
- Miembro del Consejo de Redacción de la revista Isidorianum 1995-2000
- Director Oficina Prensa I Congreso Andaluz para la Educación Católica 1996
- Coordinador Simposio Cons. Pontificio Cultura en la Univ. de Sevilla 1998
- Director Oficina Prensa Congr. Diocesano Caridad y Pobreza 1998
- Director Oficina Prensa Asamblea Diocesana Hdades. y Cofradías 1997-98
- Director Oficina Prensa I Congr. Internacional Hdades y Religios. Popular 1999
- Miembro Comité Organ. Simposio Form. Perm. Clero, Seminario Sevilla 1999
- Consultor de la Comisión de Medios Comunicación de Conf. Episc. 1999-2000
- Comisión Asesora Pro-Doctorado San Juan Ávila 1999-
- Miembro Comisión Episcopal Medios Comunicación de Conf. Episc. 2000-2005

- Obispo Delegado Pastoral Social y Past. Salud de Obispos Sur 2001-2005
- Obispo Delegado Medios Comunicación y Nuevas Tecnologías Obs. Sur 2005-2008
- Presidente Com. Episc. Medios Comunicación Social Conf. Episc. 2005-2009
- Miembro del Comité Ejecutivo de la Conferencia Episcopal (2009-2017)
- Miembro del Consejo de Economía de la Conferencia Episcopal Española (2017-2020)
- Obispo responsable del Secretariado para el Sosténimiento de la Iglesia (2017-2020)
- Presidente de la Comisión Episcopal para las Comunicaciones Sociales (2020)

Otros datos de interés:

- Antiguo Alumno del Pontificio Colegio Español de San José (Roma) y del Instituto de Estudios Históric os Españoles de la Iglesia Nacional Española Santiago y Montserrat (Roma).
- Defendió su tesis sobre la eclesiología en el pensamiento reformador de San Juan de Ávila por la Universidad Gregoriana.
- Visitas a universidades españolas y extranjeras en relación al diálogo fe-cultura.
- Colaborador de las revistas Pastoral Litúrgica, Anaquel, Isidorianum, Boletín del Consejo de Hermandades y Cofradías de Sevilla y de los programas confesionales en RTVA, RNE y COPE. Numerosas conferencias sobre temas teológicos, filosóficos, relaciones fe-cultura, religiosidad popular, Iglesia-Medios Comunicación Social.
- Miembro de la Real Academia San Dionisio de Ciencias, Artes y Letras de Jerez.

Además, es autor de infinidad de obras y artículos.

Sumari

BISBAT

Sr. Bisbe

Carta del Sr. Obispo sobre la Catequesis y Primera Comuni3n: <i>Preparemos bien el camino al Se1or</i>	3
PARAULES DE VIDA: A les mans de D3u	6
Jornada mundial de la pau	8
Mantenui-vos en el meu amor i donareu molt de fruit	9
Acollir la Paraula	10
Jornada de la vida consagrada	12
En las manos de Dios.....	13
Jornada mundial de la paz.....	15
Si permanec3is en mi amor dar3is fruto en abundancia	16
Acoger la Palabra.....	18
Jornada de la vida consagrada	19
Activitats de D. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa. <i>Gener</i>	20

Secretaria General:

Disposicions a recordar. Any 2021	21
---	----

Cr3nica diocesana

Recull de not3cies del setmanari "Vida diocesana"	67
---	----

SANTA SEU

Sant Pare

Carta Apost3lica en forma de "Motu Proprio"» <i>SPIRITUS DOMINI</i> del Summe Pont3fix Francesc sobre la modificaci3 del c3n. 230 § 1 del Codi de Dret Can3nic sobre l'acc3s de les persones del sexe femeni al ministeri instituit del Lectorat i de l'Acolitat	71
--	----

Congregaci3n para el Culto Divino y la Disciplina de los Sacramentos

Nota sobre el Mi3rcoles de Ceniza. Imposici3n de la ceniza en tiempo de pandemia	73
La fiesta de San Juan de 3vila se celebrar3 en toda la Iglesia. Decreto sobre la inscripci3n de tres celebraciones	73

TARRACONENSE

Celebraci3 d'acci3 de gr3cies amb motiu del 253 aniversari del Concili provincial Tarraconense	75
--	----

NOTICIARI I COMUNICATS

El sacerdote Francisco José Prieto, nombrado obispo auxiliar de Santiago de Compostela . 78

NECROLÒGIQUES

Rev. Jesús Cid Xutglà, prevere, 01-01-2021 80

D. Juan del Río Martín, Arzobispo Castrense de España, 28-02-2021 81

Disponibile

Disponible

Disponible